

TimeOut

BARCELONA

#567

3 - 9
D'OCTUBRE
2019

2,95€

TE'L PODEM
REGALAR GRÀCIES
ALS NOSTRES
ANUNCIANTS

Totes les
referències
que amaga el
seu nou disc

Les cançons
del grup que
cartografien
Barcelona

Els artistes
internacionals
que més els
inspiren

Més!

MÉS ESTRELLES!
JAMES ELLROY,
JOAQUIN PHOENIX,
EL SUSHI DE ROBERT
DE NIRO...

Univers Manel

Dirigim l'antena cap a la banda barcelonina, que més de deu
anys després continua explorant nous territoris musicals

temporada alta →

Girona,
del 6 d'octubre
al 9 de desembre

Measure for Measure

ROYAL SHAKESPEARE COMPANY

Teatre Municipal de Girona

Dv 11 d'octubre

Ds 12 d'octubre

La mort i la primavera

MERCÈ RODOREDÀ - JOAN OLLÉ

El Canal, Salt

Dv 18 d'octubre

Ds 19 d'octubre

Macbett

ALESSANDRO SERRA - TEATROPERSONA

Teatre de Salt

Dv 11 d'octubre

Ds 12 d'octubre

Sopro

TIAGO RODRIGUES

El Canal, Salt

Dv 8 de novembre

Ds 9 de novembre

www.temporada-alta.com

Un festival de **Bitò** amb el suport de:

Sumari

Del 3 al 9 d'octubre del 2019

Joaquin Phoenix **Cinema**, pàg. 28

'Así bailan las putas' **Teatre**, pàg. 32

Saint Etienne **Música**, pàg. 35

Nobu **Menjar**, pàg. 40

Reportatges

12. Òrbites d'una 'boy band'

En Guillem, el Roger, el Martí i l'Arnau, quanes reuneixen, són Manel, el grup que canta *Per la bona gent*. El Borja Duñó para l'orella.

18. El glamur del nazisme

L'escriptor James Ellroy li va dir 'deu minuts' al Ricard Martín, però s'hi van estar mitja hora, xerrant de la monumental *Esta tormenta*.

Seccions

- 04. Ara i aquí
- 20. Coses per fer
- 28. Cinema
- 32. Teatre i Dansa
- 35. Música i Nit
- 38. Art
- 40. Menjar
- 42. Beure
- 44. Tendències

CONVERSA AMB NOSALTRES

facebook.com/timeoutbcn

@timeoutbcn

@timeoutbcn

MIRA AIXÒ!

Per **María José Gómez**

Barres i estrelles Hi ha setmanes de collites excepcionals. I no em refereixo als bolets (pàg. 7), sinó a les crítiques d'aquest número: hem donat cinc estrelles a les pel·lis del *Joker* (pàg. 29) i *Amazing Grace* (pàg. 30), i també a l'espectacle *Falaise* (pàg. 34). Els crítics també han destacat amb molt bona nota l'expo *Feminismes* (pàg. 39) i un bar de Gràcia (pàg. 43). Aproveiteu la setmana i perdeu-vos en aquesta galàxia.

Ara i aquí

Per Andreu Gomila, Maria Junyent i Ricard Martín
timeout.cat/barcelona

Tria de què escriuen Marta Orriols,
Marc Pastor, Irene Solà i Víctor
Recort a @TimeOutBCN

Plaça Molina

Un relat de Marta Orriols

LI HA PASSAT ja tres o quatre vegades abans. Des de l'altra via li sembla que la veu baixar del vagó amb la funda del violí i els auriculars roses articulant tot el ramat de cabells enrinxolats i salvatges que li emmarquen el rostre de nina tallada de fusta banús. Només quan comença a caminar s'adona que no és ella, que són altres dones, desconegudes que s'acaben perdent entre la multitud. Uns auriculars roses i uns cabells afro tampoc no tenen res de peculiar, es convenç. Però hi ha la funda del violí. L'inquieta la coincidència que el porta a la unitat de pal·liatius i a les últimes paraules que ella li havia volgut dedicar ullerosa i amb un bri de vida: *la música*. I abans d'apagar-se del tot, encara l'impuls dels dits delicats de la mà que havia executat vibratos i pizzicatos, ben agafats ara als seus.

De dilluns a divendres agafa el tren a Plaça Molina. Entra empès per la monotonia, sense voler seure, buscant els racons que l'aïllin del corrent d'energia que

generen aquells que no tenen un forat esculpit al bell mig del cor. Dels que no tenen el forat només n'espera que li confirmin que tot ha estat un malson, de no ser així, prefereix que l'ignorin. Informes, corbata que estreny, color gris, soroll d'impressora. Al fons de la sala algú celebra l'aniversari. Silenciar els missatges del mòbil, mal menjar davant l'ordinador, exposar la política de marges dels canals de vendes, *estic bé, gràcies, fins demà*.

La pluja fina a la cara, el tren puntual que el durà de tornada a casa, les portes que s'obren a l'estació de Plaça Molina amb l'avís acústic de fons. Avança una mica però s'ajup per lligar-se els cordons d'una sabata. Desenes de peus li passen pel costat mentre el tren s'endinsa túnel enllà. Darrerament el terra li és més familiar que el sostre però malgrat tot s'alça i sospira. L'andana ha quedat buida. A la via del davant

Quan comença a caminar s'adona que no és ella

arriba un comboi. Es repeteix l'operació: les portes s'obren i surten altres vides que s'escampen arreu. Totes menys una. Auriculars roses articulant cabells rinxolats i salvatges que emmarquen un rostre de nina tallada de fusta banús. Se situa al costat d'un banc. Ell s'atura. Davant de tot el que no té una explicació racional ni és demostrable, un

només pot aturar-se. Observa com ella deixa la funda oberta a terra i, a mesura que l'andana es va omplint de nous passatgers, comença a tocar. Algú li llença unes monedes i ho agraeix amb un cop de cap. És aleshores que hi ha contacte visual. La catenària vol ser celestina però és que ella no tenia els ulls blaus. No és ella. Malgrat tot, la música, com la vida, continua sonant.

→ La setmana que ve... 'Basar xinès' per Víctor Recort.

QUÈ FER SI VOLS...

Tres coses que has de fer aquesta setmana

'Swingejar'

Matí de swing! (no confondre amb *swingers*). **Sant Andreu Balla Swing** una vegada més a la plaça d'Orfila i també fan una classe oberta per a *dummies* de la ballaruga. Serà diumenge 6, a partir de les 12 h.

Divertir-te

És el que té el món del circ: l'univers de l'impossible. L'**Ateneu Popular 9 Barris** inaugura temporada amb una festa amb acrobàcies, humor i música per a tota la família. Aneu-hi dissabte 5, a partir de les 18 h.

Moure el cul

Les **Sey Sisters** presenten el seu segon àlbum, *The rise*, amb un concert gratuït (amb reserva prèvia) que us farà navegar pel gòspel, el blues i la música afrocaribenya. Serà diumenge 6 a les 12 h al Centre Cívic Barceloneta.

RECEPTA ORIGINAL DEL 1876

100% INGREDIENTS NATURALS. SENSE SULFITS AFEGITS, NI ADDITIUS, NI CONSERVANTS

Estrella Damm en recomana el consum responsable. 5,4°

QUEDA'T AMB ELLES

Van néixer després dels Jocs Olímpics i ja es fan sentir.
Recorda els seus noms

Martí Carreras

Músic i compositor, 26 anys
@marti.carreras.music

Has compost una òpera.

Sí, *La maternitat d'Elna*: n'he fet la música i la lletra. Va ser una proposta de l'Alfons Reverter, director de l'Orquestra de Cambra de la Garriga. La història de la maternitat que va acollir les dones republicanes és molt actual pel tema dels refugiats del Mediterrani.

Quina formació té?

És per a orquestra d'uns 40 músics, dues sopranos, un tenor, una mezzosoprano i el cor. La vam estrenar al gener i van participar-hi unes 150 persones. Ara hem fet un concert reduït, amb piano, violoncel i els quatre cantants. També hem tret un CD, que presentarem el 20 de desembre a la Biblioteca de Catalunya.

Fas bandes sonores per a videojocs.

Vaig estudiar el màster de Composició Audiovisual i Escènica del Liceu i faig música

audiovisual: des de cinema, videojocs i sèries fins a publicitat. He fet composicions per a un curtmetratge francès, *Celles et ceux des cimes et cieux*, per a un videojoc que encara no ha sortit i per a una pel·lícula basca de ciència-

ficció que es diu *Las noches que mirábamos al cielo*.

Una banda sonora:

La d'El viatge de Chihiro.

Un videojoc:
The legend of Zelda.

Estàs escrivint més òperes?

Sí, la idea és fer un tríptic que comenci amb la Guerra Civil, després passar a *La maternitat d'Elna*, que seria l'exili, i que s'acabi amb la Segona Guerra Mundial. Però necessitem algú que ens ho financi!

■ Begoña García Carteron

SENTIT AL CARRER

Coses divertides (o no) que hem sentit aquesta setmana als carrers de Barcelona

Una nena fa barreges en un restaurant:
-**No facis porcades!**
-**Home, papa,**
si menges en un restaurant creatiu s'ha de ser creatiu.

Dos avis:
-**Vaig a comprar a l'àrea de Xixona.**

Al forn del Pi:
-**¿De què son eses madalenas?**
-**No son madalenas. ¡Son muffins!**

A un bar del Poblenou:
-**La monogàmia està sobrevalorada!**

El cambrer pregunta com ha anat el sopar:
El gelat d'Oreo era boníssim!

Al'estació de la UAB:
-**Tinc un problema: no m'ha baixat!**
-**La regla?**
-**No, el que he comprat a la màquina!**

Vas néixer després del 92? Has sentit alguna cosa curiosa al carrer? Escriu-nos a redaccio@timeout.cat

Ricard Martín
Menjari Beure

FIGHT!

Henar Pérez
Programmatic manager

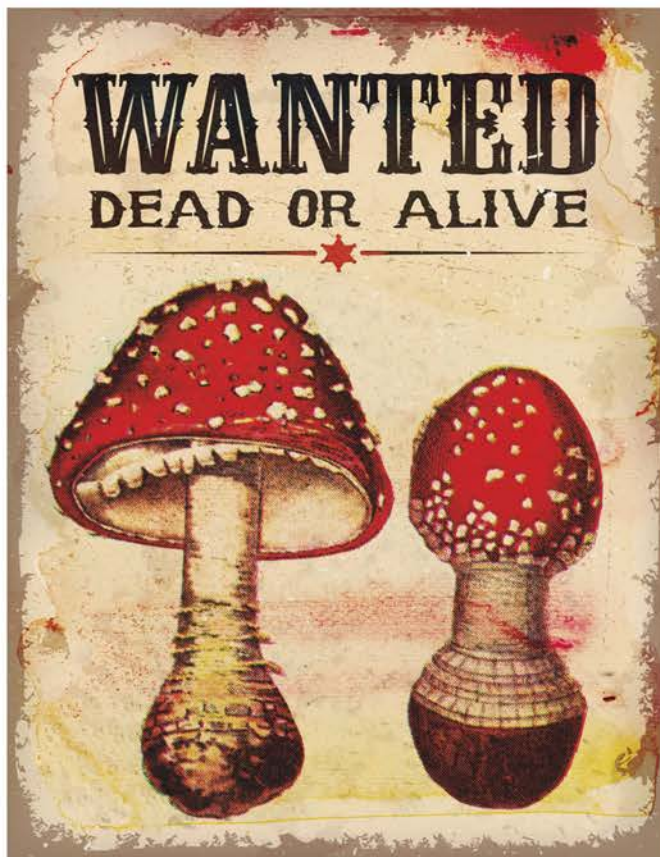

Anar a caçar bolets

(i la setmana que ve... Ídols de masses)

Boletaires zen

És fàcil detestar tot allò que envolta la iconografia boletaire; sobretot pels tòpics que ens han imposat els mitjans. D'una banda, l'astut i feréstec habitant del sotabosc (*homo bergadanus*) que es lleva a les cinc de la matinada i es folra omplint la cistella en llocs secrets. Menysprea "els de Barcelona", siguin qui siguin. Per l'altra, la paròdia *pixapínica* del que arriba a quarts de dotze i s'acaba fotent un fricandó de muscària. Jo us dic que hi ha una tercera via per caçar bolets: aneu-hi amb algú que hi tingui una certa traça, però no espereu res. Buideu la vostra ment de visions de semals plenes de rovellons de botó i fragants camagroc. Aneu-hi a l'hora que us aixiqueu. Trobareu poca caça, el que hi haurà és dolent, però notareu que a mesura que els vostres ulls escanegen bardisses i molsa, us envaeix un sentiment de pau. I quan en trobeu un de bo, mireu-lo fixament i assimileu mida, color i forma. La cosa no va d'omplir el vímet sinó de buidar el cap. I si de passada pots fer una truita, millor.

Tocadors de bolets

La rivalitat entre gent de poble i de ciutat és un fet, i anar a buscar bolets ha sigut fins no fa massa un privilegi per a aquells que viuen envoltats de boscs. Boscs, així en general, perquè no direm en quins hi podreu trobar rovellons, que sembla que són els únics bolets que coneixen els de ciutat. No és una sorpresa que les millors ubicacions es mantinguin en secret. I no, no és un llegat que es passi de pares a fills. Així que ja us podeu imaginar la gràcia que fa, que una horda de pixapins equipats com per anar a pujar l'Everest, amb les seves xiruques, els pals de muntanya, els seus cistells descomunals i les seves millors navalles, envaeixin aquests territoris tan pacífics i tranquils cridant com bojos cada cop que troben un bolet. En el grupet dels exploradors sempre hi ha un entès que garanteix la no-toxicitat d'un bolet trobat. Però feu-vos un favor i compreu els bolets al súper, estalviareu uns quants renecs a la gent de poble i us estalviareu unes quantes visites al lavabo!

GRRRRR!

Grans coses que envegem d'altres llocs

Cap persona dormint al carrer com a Hèlsinki

Del recompte fet el juny passat per la Fundació Arrels es desprèn una xifra vergonyosa: al voltant de 1.200 persones dormen al carrer a Barcelona. Avui ens fixem en la capital de Finlàndia, únic país de la Unió Europea on no para de baixar la xifra de sense-sostre. Ho fa gràcies a un l'ambiciós pla de polítiques basades en el moviment Housing First (Habitatge primer). En deu anys, s'han creat 3.500 llars reservades a urgències socials, el que ha fet baixar la taxa de persones sense casa un 35% a tot el país i ha fet que gairebé sigui impossible trobar gent dormint als carrers de Hèlsinki. ■ Manuel Pérez

Més coses que voldríem tenir a BCN a [timeout.cat/grrrr](https://www.timeout.cat/grrrr)

SÈRIES

En el corredor...

EL CAS DE Pablo Ibar és d'aquells que se't queden a l'inconscient per sempre. Condemnat el 1994 a cadena perpètua per un triple assassinat a Miami, sense proves d'ADN i sense testimonis fermes, Nacho Carretero (*Fariña*) va escriure el llibre *En el corredor de la muerte*, un treball periodístic ara convertit en sèrie sota la direcció de Carlos Marqués-Marcet i amb un Miguel Ángel Silvestre magnífic.

■ **Serielizados**
→ Disponible a Movistar +

Ben fet

Un podcast on Nacho Carretero complementa la història que expliquen els quatre episodis. Una iniciativa molt interessant per completar el visionament, on es resumeixen 25 anys en menys de quatre hores.

No cola

La perruca, el gat mort que li posen al cap al pobre Miguel Ángel Silvestre, és dels pocs elements que grinyolen. Bones localitzacions, bon vestuari i actuacions níquel, però aquella tofa ens fa pensar en *Muchachada Nui*.

DICCIONARI URBA

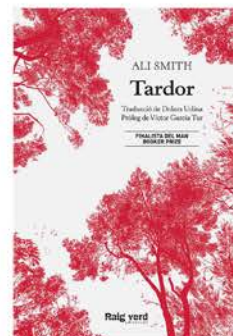
ARGOT PER A BARCELONINS XERRAIRES

Per Josep Pedrales

Rudeig

Acció pròpia del rude que consisteix a barbotejar circumloquis (per falta de civilitat i correcció), o sigui: xampurrejar discursos desagradables per a l'òida i del tot desconcertants pel que fa al contingut (rodeig).

3 RAONS PER LLEGIR...

TARDOR Ali Smith

→ Trad. de Dolors Udina. Raig Verd.
240 pàgs. 19 €.

1.

Desintegreu-me amablement

Tardor és la primera part de la tetralogia estacional de l'autora britànica Ali Smith; una novel·la sobre el canvi, la transformació i els temps que vivim: *Tardor* és també la primera novel·la post-Brexit. El temps climàtic i el temps com a mesura ho impregnen tot: els personatges, l'humor, l'estructura, plena de salts. A l'inici, una advertència: "Això és el que passa amb les coses. Es descomponen, sempre ho han fet, sempre ho faran".

2.

Burocràcia vs. vincles

En un context políticament tens, poblat per algunes persones que semblen tenir la mateixa empatia que una forquilla, l'amistat improbable i duradora entre l'Elisabeth i en Daniel (es van conèixer quan ella era una nena i ell un vell vellíssim) demostra que sempre hi ha esperança.

3.

Hivern, 2020

Després de veure com arriba novembre i la boirina es fa boira, només podem esperar que Raig Verd publiqui *Hivern*, confirmada per al 2020, encara sense data.

■ **Maria Junyent**

Troba més lectures apassionants a timeout.cat/lilibres

BCNQUIZ!

El Somorrostro

Per Ricard Martín

Al miser barri de barraques sorgit entre la Barceloneta a l'ara Vila Olímpica hi van viure 15.000 persones. Què en saps?

1. Quin va ser l'origen d'aquesta barriada?

- 01.** Eren casetes de pescadors. Quan la crisi es va emportar la pesca al nord, s'hi van quedar malvivint.
- 02.** Un solar on després de l'Exposició del 1888 s'hi van instal·lar famílies gitanes.
- 03.** Veïns expulsats del parc de la Ciutadella el 1714, tan pobres que no van poder pagar el reallotjament a la nova de trinca Barceloneta.

2. Luxe després de la fam

KARNF

→ Nom de pila de l'autor del peix olímpic.

CHAPA

→ Disco amenaçada de tancament.

RAOLA

→ Un xef de vida agitada que resisteix a l'Arts.

La ballaora més universal del flamenc va néixer a la barraca número 48 del Somorrostro el 1918, segons el padró. Va començar ballant per xavalla a les tavernes de la Barceloneta

Va tenir èxit durant la Primera República, però amb els anys es va convertir en un fenomen a Hollywood: pel·lícules, actuacions multitudinàries i fins i tot un musical de Kurt Weill. Va morir a Begur

3. Cert o fals?

→ El 1964 una tempesta va dipositar a la sorra del Somorrostro una gran balena. Els veïns van abraonar-s'hi amb ganivets!

4. Quan es va enderrocar finalment el Somorrostro?

- 01.** L'any 1986, una setmana després que Barcelona fos nominada ciutat olímpica.
- 02.** El 1967, amb motiu d'una Setmana Naval, es va fer un desembarcament a la platja –amb la Sisena Flota!– i van aprofitar per enderrocar les barraques.
- 03.** El 1999, quan la Tempesta del Segle va deixar aquella part irrecuperable.

→ **SOLUCIONS:** 1. 2. La propietat del terreny no va trobar inversors per urbanitzar-lo. Les barraques estaven fetes directament damunt la sorra, i cada hivern les tempestes s'emportaven mig barri. 2. El peix de **FRANK CHERRY** és un símbol de la Barcelona post olímpica. **PACHA** i altres clubs estan amenaçats pel final de la concessió del front marítim que va a torçar l'Estat a Barcelona pels JOC. **Sergi AROLA** n'ha vistes i fetes de tots colors, però el seu emblema barcelonès resisteix. 3. Cert! En van fer bisbes amb ganivets fins que s'hi va presentar la policia. Aquell hivern, una darrera tempesta va deixar sense llar quasi un miler de persones. 4. 2. Quedaven 600 barraques i van realitzar els veïns en pisos de protecció oficial. L'enderroc va permetre perllongar el passeig marítim. **IDENTI-KIT:** **Carmen Amaya**.

Si em perdo,
busqueu-me a...
El teatre Grec

Carol Martínez
Disseny

És el lloc perfecte per desconectar de la ciutat dins d'ella mateixa. A l'estiu m'agrada anar-hi amb un llibre i seure a les graderies. Normalment hi ha més gent llegint o parlant tranquil·lament i algunes vegades també hi ha ballarins practicant moviments a l'escenari. Alguns matins i

quan fa més fred vaig a córrer pels seus jardins, on sovint trobo espontanis, segons l'època, com parelles de nuvis i fotògrafs en plena sessió de fotos, nens de comunió i models. Us convido a caminar-hi i que hi gaudiu tot l'any, més enllà de la temporada del Festival Grec.

Troba més inspiració per descobrir Barcelona i gent al·lucinant a [timeout.cat](https://www.timeout.cat)

GRATIS BCN

Gaudeix de la ciutat per la cara

FIRA

Maker Faire

Dissenyadors, *hackers*, artesans, científics i tecnòlegs presenten els seus projectes amb l'economia circular com a eix central d'aquesta trobada on s'han programat un centenar d'activitats com exposicions, xerrades, tallers i projeccions.

→ Nau Bostik. M: Sagrera. Ds. 5 i dg. 6, de 10 a 19 h.

JORNADA

Free Friday Night

El Museu Egipci celebra aquesta jornada de portes obertes on podeu visitar la col·lecció permanent amb més de 1.200 peces i l'expo *Tutankhamon, història d'un descobriment*. També han programat tallers de jeroglífics i de momificació.

→ Museu Egipci. M: Passeig de Gràcia. Dv. 4, de 19 a 24 h.

FESTA

Festa del Roser

La Rambla celebra la festa del Roser omplint-se de flors

NO T'HO PERDIS

i amb desenes d'activitats com ara portes obertes i visites guiades, concerts i exposicions.

→ Diversos espais. M: Liceu i Drassanes. De ds. 5 a dv. 11.

MERCAT

Downtown Market

Celebreu la tardor amb un mercat on podeu firar-vos amb moda i complements, moltes activitats infantils, *food trucks* on matar la gana i música en directe.

→ Maremagnum.

M: Drassanes. Ds. 5 i dg. 6, de 12 a 21 h.

LGBTI+

Nosaltres

El cicle per visibilitzar el col·lectiu LGBTI+ segueix amb la projecció de la pel·lícula *120 pulsaciones por minuto*, que ens situa a París enmig de la crisi de la sida dels anys 90.

→ C.C. Sagrada Família. M: Sagrada Família. Dl. 7, 20 h.

Trobareu moltes més idees per fer sense gastar ni un cèntim a timeout.cat/barcelonagratís

TimeOut

BARCELONA

Fotografia de portada:
IVÁN MORENO

Piça Reial, 18, 1a planta
08002 Barcelona |
Comercial i màrqueting T. 93 295 54 00
comercial.cat@timeout.com
Redacció T. 93 310 73 43
redaccio.cat@timeout.com
Administració T. 93 667 78 90

Conseller Executiu Eduard Voltas | Directora General de Negoci Mabel Mas | Directora General Financera Judit Sans | Directora d'Estratègia Digital i Serveis al Client Fanny Campeny | Directora Maria José Gómez | Director d'art Diego Piccinino | Disseny Anna Mateu Mur | Edició gràfica Maria Dias | Cap de redacció Borja Duño | Redacció Andreu Gomila, Maria Junyent, Josep Lambies, Ricard Martín, Eugènia Sendra, Aleix Cabau i Sebastià Portell (agendes) | Web en català Manuel Pérez | Web en castellà Erica Aspas | Web en anglès Jan Fleischer | Notícies Marc Andreu | Col·laboradors Laia Beltran, Óscar Broc, Gerard Casau, Irene Fernández, Santi Fondevila, Mireia Font, Violeta Kovacsics, Júlia Gamissans, Ivan Giménez, Maria Gorgues, Eulàlia Iglesias, Carlos Losilla, Oriol Malet, Beatriz Martínez, Aina Mercader, Iván Moreno, Juan Carlos Olivares, Josep Pedraza, Bàrbara Raubert, Martí Sales, Sergi Sánchez, Pere Vall, Nuria Vidal | Correcció textos Txell Coll, Rafael Soler | Directora de Solucions Creatives i PR Carlota Falcó | Directora E-Commerce i Comercial Aroa Cervantes | Responsable de Comunicació i Sponsor Clara Narvión | Cap de Branded Content Begoña García Carteron | Social Manager Alba Abelló | Responsable de Programàtica i Adops Digitals Henar Pérez | CRM Specialist TOS Quim Almansa | Adjunta Direcció General de Negoci Vanessa González | Màrqueting i Comercial Esther Andrés, Mercè Llubera, Jordina Maestro, Carol Martínez, Marina Quer | Coordinació de publicitat Carme Mingo Fabregat | Administració i Finances Guillem Catena, Eduard Poch, Marta Tapia | Edita Time Out Spain Media SL. Reservats tots els drets. | Aquesta publicació no pot ésser reproduïda ni totalment ni parcialment sense consentiment del propietari. Tampoc no pot ésser transmesa per cap mitjà o mètode, ja sigui electrònic, mecànic o d'altre tipus. La revista no s'identifica necessàriament amb les opinions expressades pels seus col·laboradors.

Impressió Rotocobri | Distribució Suscripcions | Dipòsit legal B-44772-2010 ISSN 1888-3850 | Time Out Digital ISSN 2462-3385 | Exempler gratuït, prohibida la venda

Amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya

Generalitat de Catalunya
Departament de Presidència

Diffusió controlada per:

ppd

Imprimim en paper reciclat i reutilitzat amb materials 100% compostables

DE QUÈ VA...

Una jornada intensa de música en viu i gastronomia creativa.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè els directes seran flipants i els plats us faran llepar els dits!

→ Plaça Monumental.

M: Monumental. Ds, 5, de 12 a 22 h.

Música nutritiva

Rock i cuina asiàtica, DJs i xefs, ritmes de ball i els sabors més intensos de les diferents cuines del món: Monumental Club i Eat Street han preparat un festival molt sucós per a aquesta tardor!

LA MÚSICA I la gastronomia pertanyen són dos sentits completament diferents. Una s'escolta i l'altra es tasta, però si mirem de combinar-les, ens trobarem que l'experiència funciona. Per això els restaurants acostumen a tenir música d'ambient, els cuiners treballen amb cançons, i molts compositors, en comptes de parlar del cor, ho fan sobre la panxa.

Si això ho portem a un festival, el que tindrem serà una mescla explosiva. Potser pensareu que això ja està fet (a les cites musicals de l'estiu hi ha *food trucks* de tota mena), però el que proposa Monumental Club –un esdeveniment de deu hores, el 5 d'octubre, a la

Plaça Monumental– no és fer coincidir les dues coses, sinó articular-les perquè tinguin sentit col·laborador i amplifiquin l'experiència. I tot per un preu més que mòdic.

Eat Street: què mengem

Eat Street és tota una referència de la cuina de carrer a la ciutat. Organitza esdeveniments públics on coincideixen diferents xefs creatius de la ciutat, i la selecció gastronòmica del festival estarà articulada a partir d'ells.

Qui hi participa? Un total de vuit restaurants especialitzats en fusió asiàtica (Casa Xica, Hawker 45), índia (Masala 73), americana (L'Immortal), vegetariana (Quinoa Bar) i mediterrània (Can Sardi). Els cafès, els de La Cherry Coffee

Co., i les postres seran a càrrec de Coraline. No en voldreu marxar!

La música: força i melodia

Monumental Club és un festival per a tota la família i en les primeres hores tindrà programació musical infantil. A mesura que avanci la tarda, hi trobareu artistes de l'escena independent que serviran les seves pròpies creacions en forma de pop expansiu (Papa Topo, Egosex), jazz i funk (Saphie Wells & The Swing Cats) i diferents DJs que perllongaran la festa i completaran l'experiència (Buffetlibre DJs, Tilt, DJ Mayfield) amb diferents aproximacions a la música de ball, amb textura electrònica i ganxos pop. Us podeu imaginar una tarda millor?

Òrbites d'una 'boy band'

Qui ho havia de dir? El 'fenomen Manel' ja fa més de deu anys que ens dona alegries. Al seu cinquè disc, 'Per la bona gent', demostren que no s'han adormit i nosaltres aprofitem per resseguir-ne les constel·lacions

Per **Borja Duñó** Fotografia **Ivan Moreno**

GEO- GRAFIA

CERÀMIQUES
GUZMÁN

“Els topònims molen, això està clar”, assegura Guillem Gisbert, que n’acostuma a fer servir. Recordeu el **pont de Vallcarca** de *Teresa Rampell*?, doncs a *Per la bona gent* n’hi torna a haver uns quants. La cançó *Els entusiasms* ens situa al **parc de l’Escorxador**, un lloc recurrent per al grup, que s’hi va fer les fotos del tercer disc. En la cançó, també hi apareixen els “tristos del **Putxet**”, “els sarcàstics de **Badal**” i “els vençuts de **la Creueta**”. El protagonista de la cançó reconeix que, abans, era “un cinic d’**Horta** amb rang”. “A part del parc de l’Escorxador hi havia altres opcions, com el **Convent dels Caputxins**. Però en el moment en què hi hagi síl·labes pel mig, o hi hagi rima pel mig, desconfia”, confessa Gisbert.

La tradició d’usar noms dels llocs reals –o inventats– no comença aquí. A *Corrandes de la parella estable*, del primer disc, ja hi apareixia el **cine Arkadin**, que va existir a la travessera de Gràcia, 103, del 1976 al 1999. Gisbert hi va veure el *remake* d’*El pare de la núvia*, amb Steve Martin i Diane Keaton, i se’n recorda perquè era la primera vegada que anava al cine amb col·legues. El Roger Padilla creu recordar que hi va veure *Les Tortugues Ninja*, i que després va anar al **Pokin’s** de Francesc Macià, aquella franquícia pionera del *fast food* a Barcelona. “No descarto que surti algun dia en una cançó”, promet Gisbert. De fet, a *Boy band* citen **La Boîte**, també a la zona de Francesc Macià. Diu la cançó: “L’Àlex em va dur a La

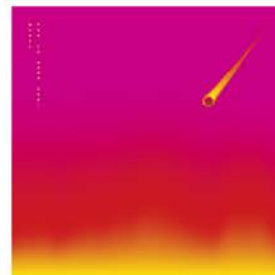
“Baixí a Barcelona,
la perla amb què
l’ona enriquí fa
segles l’antic
Principat”

→ Fragment del poema *La formiga*, de Jacint Verdaguer.
Inclòs a *Formigues*.

Boîte, al concert d’un cantautor. Vaig pensar: seré com ell (no!). Vaig pensar: seré millor”. “Fixa’t que tant l’Arkadin com La Boîte són negocis que no existeixen –fa Gisbert–, sempre tenen algun tipus de vinculació biogràfica, i el fet que hagin desaparegut els dona cert encant, suposo”.

Però n’hi ha més, fins i tot en els versos prestats de Verdaguer a *Formigues* hi apareixen topònims: “Vegí hermoses terres, més d’una ciutat, m’enfilí a les serres de l’**Alt Montserrat**. Baixí a **Barcelona**, la perla amb què l’ona enriquí fa segles l’antic Principat”. Recorda una mica *Temptacions de Collserola*, de *Jo competeixo* (2016), el protagonista de la qual perseguia –per pactar-hi– el diable per **Sant Feliu**, la carretera d’**Horta**, el **Papiol**, el **Puig d’Olorda**, **Valldoreix**, **Sant Just**, **la Floresta** i **la Bonanova**.

De forma potser menys evident, però, torna a aparèixer un indret icònic de la discografia de Manel. Recordeu *Ceràmiques Guzmán*, d’*Els millors professors europeus* (2008)? És aquella en què el protagonista s’enamora de la dependenta d’una botiga indeterminada (“I tornes i em dediques el més gran dels teus somriures i emboliques el paquet, i les teves mans, expertes, l’adornen amb un llacet”). De fet, Gisbert reconeix que al principi la cançó es deia simplement *De compres* i Padilla la va batejar amb el nom de **Ceràmiques Guzmán**, que s’imaginen a la **Bisbal d’Empordà**. Per seguir la conya, van posar aquest nom a la seva empresa i al seu segell, amb el qual ja van fer una edició en vinil del primer disc i ara publiquen *Per la bona gent*.

“Per la bona gent”
(2019)

El cinquè disc del grup.
Conté topònims,
estrelles i galàxies.

“Tres portes tinc a ca meva obertes a tots els vents: la que està oberta per tu, l'altra per la bona gent...”

→ Sample d'*Alenar*, de Maria del Mar Bonet. Inclòs a la cançó *Per la bona gent*.

ROGER

ASTRO- NOMIA

MARIA DEL MAR BONET

El 'sample' de la discòrdia

El primer que hem sentit del nou disc dels Manel és aquest fragment d'*Alenar*, de Maria del Mar Bonet, del 1977. És una manera clara i directa d'avisar que no han fet el que es podria esperar d'ells. Hi ha hagut reaccions molt a favor i reaccions molt en contra, però que sapigueu que la Bonet hi va donar el seu *ok*. Amb aquesta entrada, ja t'imagines que al disc t'hi podràs trobar qualsevol cosa: des d'un rap a una estructura capriciosa, perquè jugar amb la tradició no vol dir ser tradicionalista.

ELS PETS

L'anestèsia

En el cas d'Els Pets, expliquen que ja feia temps que tenien ganes d'agafar els “uh-uhs” de *Vine a la festa* i canviar-los els acords, però no va ser fins que van tenir *Aquí tens el meu braç* feta, que no van trobar el lloc adient per col·locar-los. A *Inèrcia* –com l'anomenen ells–, ens introdueixen en una mena d'ambient subaquàtic de ritme jamaicà que demana anestèsia. “Vull una dosi per adormir elefants”, diu la cançó, ben al contrari que aquella invitació a la disbauxa d'Els Pets i les Llufes, de quan els Manel encara eren petits.

JACINT VERDAGUER

El poeta i les formigues

La cançó *Formigues*, sobre una invasió d'aquests insectes, sembla autobiogràfica. Passa al Raval, diuen, potser per afegir-hi versemblança, i ens sembla que potser s'han llegit tot Verdaguier per tal de trobar-la. “O potser no”, diu Gisbert fent broma. El cas és que mossèn Cinto s'escola també a

'La dels Manel' (2019)

Aquí no són ells qui samplegen. Lildami els roba 'Al mar!'.

GUILLEM

l'últim disc i no grinyola gens. Els versos del poeta de Folgueroles no són un *sample*, però fan la mateixa funció de fil invisible que ressegueix la tradició.

JANIS IAN

Estrelles que s'apaguen

Janis Ian es va fer famosa per cantar al desengany. A *At seventeen*, deia que als 17 anys va aprendre que l'amor estava només reservat a “les reines de la bellesa” i a *Stars* ens recordava que totes les estrelles desapareixen. Els Manel la versionen en català en una mena d'exercici autoconscient. Perquè sí, els Manel són aquell tipus d'estrelles que no ho volen ser o no ho volen semblar. És una cançó que lliga amb *Banda de rock*, del disc *Atletes baixins de l'escenari* (2013): “Què va passar-li a aquella banda de rock? Potser una nit van fer un concert final molt trist... O van mirar-se després d'un assaig lent i infernal. I ho van saber, i ho van notar...”.

MARIA CINTA I J.M. BARDAGÍ

La tristesa de l'amor

Per un *ram de clamidies* és una de les cançons que més els va costar d'acabar. Al productor, Jake Aron, n'hi van arribar a passar fins a quatre versions diferents, no ho tenien gens clar. El *sample* de *Ràdio capvespre*, una cançó de Maria Cinta coescrita amb Josep Maria Bardagí, ens ofereix un element de tristesa infinita.

LLUÍS LLACH

Nivell expert

A més del de Maria Cinta, a *Amb un ram de clamídies* hi ha un altre *sample*. És de *Cal que neixin flors a cada instant*, de Lluís Llach. El de Verges els va dir que fessin el que volguessin i ells van amagar el fragment. Nosaltres -glups- encara no l'hem trobat. Ens han trolejat? En tot cas, premi per a qui el trobi!

SISA I EL GATO PÉREZ

Qui és 'Santi' Sisa?

A *El vell músic* canta Jaume Sisa i, a més, hi ha un *sample* del disc *Carabruta*, del Gato Pérez, que presenta el cantautor galàctic amb el nom de 'Santi' Sisa. Voleu saber per què? Resulta que quan començava, tenia una veïna que era molt fan dels Mustang i li va dir: "Tu tienes que ser como Santi de los Mustang!". Al Gato li va fer gràcia i de tant en tant li deia així.

ARNAU

"Tot el que em queda per dir des de Ràdio Capvespre és que avui tinc més fred que ahir: tanca la finestra..."

→ Sample de Ràdio Capvespre, de Josep Maria Bardagi i Maria Cinta. Inclòs a *Amb un ram de clamídies*.

COSMOLOGIA

MARTÍ

'Modern vampires of the city' (2013)

El tercer de Vampire Weekend, un disc que els posa d'acord a tots.

SUFJAN STEVENS

Sufjan Stevens, Beirut i Herman Düne eren noms recurrents a l'hora de definir-los quan es van donar a conèixer. Combinats amb els de Sisa, Pau Riba i Antònia Font semblaven explicar el fenomen Manel, però a partir del tercer disc, el folk i els ukeleles van quedar definitivament enrere.

VAMPIRE WEEKEND

Modern vampires of the city (2013), el tercer disc del grup d'Ezra Koenig, sí que va posar d'acord tots els Manel. Els va impulsar a buscar estructures diferents per a les seves cançons i va influir notablement *Jo competeixo* (2016). A partir d'aquell moment ja no hi havia tornada enrere.

PULP

Qui millor que els Manel per adaptar a la llengua de Lluís el *Common people* de Pulp? Ells són gent normal! El públic els veu així i s'hi identifica. Esperem que la segueixin tocant als concerts i que puguem tornar a corejar allò de "vull dormir amb gent normal com tu...".

JUAN LUIS GUERRA

Un dels hits del *Jo competeixo* (2016) és *La serotonina*, que emula *La bilirrubina* de Juan Luis Guerra i demostra que tenen un "radar molt obert". La cançó que donava títol al disc -i el tancava- s'inspirava en el *Losing my edge* de LCD Soundsystem.

PA.W.N. GANG

De fet, *Jo competeixo* va ser la cançó triada pel mític duel entre Manel i la PA.W.N. Gang a l'Apolo, al Desconcert d'iCat. Qui va guanyar? Almenys van demostrar saber riure's d'ells mateixos.

TALKING HEADS

Els Manel han tornat a sorprendre amb *Boy band*, una cançó amb molt de funk, molt ballable, un innegable regust a Talking Heads i un petit moment que recorda Kraftwerk.

KANYE WEST

No en citen cap cançó concreta però sí que reconeixen haver-se fixat en com fa les coses a les seves produccions. A *Clamídies*, han recorregut a MGMT i la banda sonora de *Drive*, tot i que a *Tubs de ventilació* tornen a... els Beatles.

ENTRE-VISTA

CAP D'ELLS HA aguantat tant de temps amb una parella. Superada la barrera dels deu anys –ara en fa onze o dotze que estan junts–, Manel tornen amb ganes de ser rellevants, de no adormir-se, de dir-hi la seva. Els dos primers singles de *Per la bona gent* –el que dona nom a aquest cinquè disc i *Boy band*– són una clara mostra d'aquest mirar endavant però, com passa sempre que un grup mostra una estètica nova, també s'han hagut d'enfrontar a la disparitat d'opinions. “Un cop presents alguna cosa, s'obre la veda de qualsevol opinió i hi ha de tot”, assumeix Roger Padilla. “És normal, és raonable, entenc que si algú es va enamorar molt del so del primer disc o del tercer... Vas fent, vas provant coses diferents”, afegeix Guillem Gisbert, que assegura que hi ha persones que li han vingut a dir que els agrada o no els agrada una cançó pel mateix motiu. Ningú no pot acusar el grup, però, de no haver tingut una evolució gradual. “A partir del tercer disc ja et pots esperar que no es tornarà al so del primer, algú que ha seguit la nostra trajectòria ja es pot imaginar que tendim a intentar canviar el que hem anat fent”, raona Martí Maymó. “Crec que *Sabotatge* va desconcertar més que *Teresa Rampell*, que és una cançó que va funcionar molt especialment en aquell disc i que a la gent li va agradar de seguida”, afegeix Arnau Vallvé.

El que sí que és nou –i especialment notori– en aquest disc és l'ús del *sampler*. És una idea que els ha arribat “en els últims anys, amb la música urbana i el desembarcament de la cultura del hip-hop en el *mainstream* del que s'escolta en aquesta ciutat”, explica Gisbert. A través d'aquest recurs intertextual, han entrat al disc fragments de gravacions de Maria del Mar Bonet, Els Pets, Maria Cinta i el Gato Pérez, però n'hi ha d'altres que no han funcionat i n'han quedat fora. “El Sisa ens feia il·lusió que hi fos d'una manera o altra i, durant una època, a l'inici d'*Aquí tens el meu braç* hi havia el piano amb què comença *Coristes i numismàtics*, però al final no va entrar”, diu Gisbert. “I l'un, dos, tres i... que diu la Dolors Palau, el vam col·locar

a molts llocs i al final en va quedar fora”, afegeix Vallvé. Finalment, el que fa Sisa és un *featuring* a *El vell músic*: ell canta la cançó.

“Igual que els americans tiren de la seva cultura i la seva discografia, ens feia gràcia fer-ho amb la nostra”, diu Maymó. “Per exemple, el Kanye West utilitza la Nina Simone i tenia sentit que nosaltres ho féssim amb tradició catalana, i això sí que era una cosa buscada –raona Gisbert–. Veient com de bons són estimant-se ells mateixos i fent aquests fils invisibles entre generacions, valia la pena que nosaltres ho féssim tirant de coses nostres, cantades en llengua catalana”. La raó principal de triar els fragments, però, és més funcional del que podria semblar: “Hi ha un egoisme en el *sampleig*, t'ho estàs apropiant”, confessa.

També sembla un disc molt autorreferencial. A *Aquí tens el meu braç*, la lletra diu “i penso en mi, i en el disc, i en amics que fa temps que no he vist”. I les tres últimes cançons –*Boy band*, *Les estrelles*, *El vell músic*– parlen del fet de ser músic. “El que passa és que té molt poques cançons d'amor i que hi ha una part important que té a veure amb l'ofici”, aclareix Gisbert. “Abans potser només havíem tingut *Banda de rock*”, diu Padilla. “L'altre dia em deien *Banda de rock* i també *Ai*, *Yoko*, en relació amb la realitat de l'ésser humà més enllà de l'escenari”, fa Gisbert.

El vídeo de *Boy band* ens diverteix veient-los fer coreografies però, ai, tenim la lleugera sospita que no deuen ser ells. “Crec que no ens va passar ni pel cap intentar-ho”, reconeix Maymó. Ni tan sols a l'escenari, ara que estan assajant per als concerts de presentació, al novembre? “Fa pinta que és impossible fer-ho a la vegada. Jo tinc molt mal moviment de cames, per tant mentre estic tocant és impossible que faci res”, continua el baixista, i l'Arnau fa: “Jo crec que tocant la bateria puc fer perfectament el ball”. Riuen. Aviam si el públic s'anima i se l'apren per fer-la als concerts.

És el disc més irònic de Manel? “És possible –diu Gisbert–, potser sí que l'única cançó seriosa és *Stars* [*Les estrelles*, la versió de Janis Ian]. *Clamídies* ho és fins a un cert punt... La part de joc sí que l'hem tingut sempre molt clara. Pel que fa a estructures, volíem que fos distret, que passessin coses... Hi estic d'acord”.

“Som companys de feina però també som amics. I un dia que no hi ha feina també quedem”

→ Guillem Gisbert, cantant i compositor principal.

“Igual que els americans tiren de la seva cultura i la seva discografia, ens feia gràcia fer-ho amb la nostra”

→ Arnau Maymó, baixista.

Aquesta vegada no han marxat a Nova York i ha estat el productor estatunidenc Jake Aron –amb qui repeteixen– qui ha viatjat a Barcelona per gravar el disc a l'estudi de Vallvé. Després, van passar deu dies a Music Lan, a Avinyonet de Puigventós. “*Keep it sexy* –diu Gisbert–: sempre has de fer una cosa una mica diferent per no tenir la sensació que estàs repetint-ho tot”. “Quan repeteixes la fórmula del disc anterior pot ser molt decebedor i d'aquí el canvi de no anar a Nova York. Potser podríem haver anat a Los Angeles o prop de Berlín”, aventura Maymó. Durant el procés, hi va haver cançons –com *Boy band* i *Clamídies*– que se'ls van encallar. “Volíem fer l'experiment d'anar a l'estudi sense tenir-ho gaire clar i veure si passava alguna cosa”, diu Padilla. “Saps la màgia de l'estudi?”, riu Gisbert.

El desè aniversari el van celebrar fent una canya i passant una “tarda simpàtica”. I en un concert, uns amics els van portar un pastís. No deus ser fidel mantenir un grup unit durant tant de temps i arribar a fer un cinquè disc. “Hi ha elements de matrimoni, elements de convivència, d'aprendre a conèixe't, a tractar-te, a respectar-te, a perdonar-te”, diu Gisbert. “Psicològicament és molt complex. Es barregen moltes coses: amistats de xavals de 20 anys que són senyors a punt de fer-ne 40. Es barreja la part creativa, en què tens baralles per idees que a tu t'agraden molt i l'altre diu que no sé què... Són moments tensos. És molt rica a nivell de relació, et demana maduresa i és una part que s'ha d'aprendre a fer”, reflexiona. “També té a veure amb el fet que els discos anteriors han funcionat –afegeix Vallvé–; si t'hi fixes, el Martí i el Roger no es parlen”. Riuen. “El fet que el grup ens hagi anat bé també ens ha aglutinat. Som companys de feina però també som amics. I un dia que no hi ha feina també quedem”, rebla Gisbert. ■

La gira de *Per la bona gent* comença a València el 9 de novembre. Per a Barcelona (el 16 del mateix mes, al Poble Espanyol dins el Cruïlla de Tardor) i Girona (el 29, a la Mirona de Salt, dins el Temporada Alta) ja han esgotat totes les entrades. Proveu-ho a Tarragona (23 de novembre, Tarraco Arena) i Lleida (28 de desembre, Teatre de la Llotja).

MAREMAGNUM

SHOPPING CENTER

「DOWNTOWN
MARKET
Barcelona」

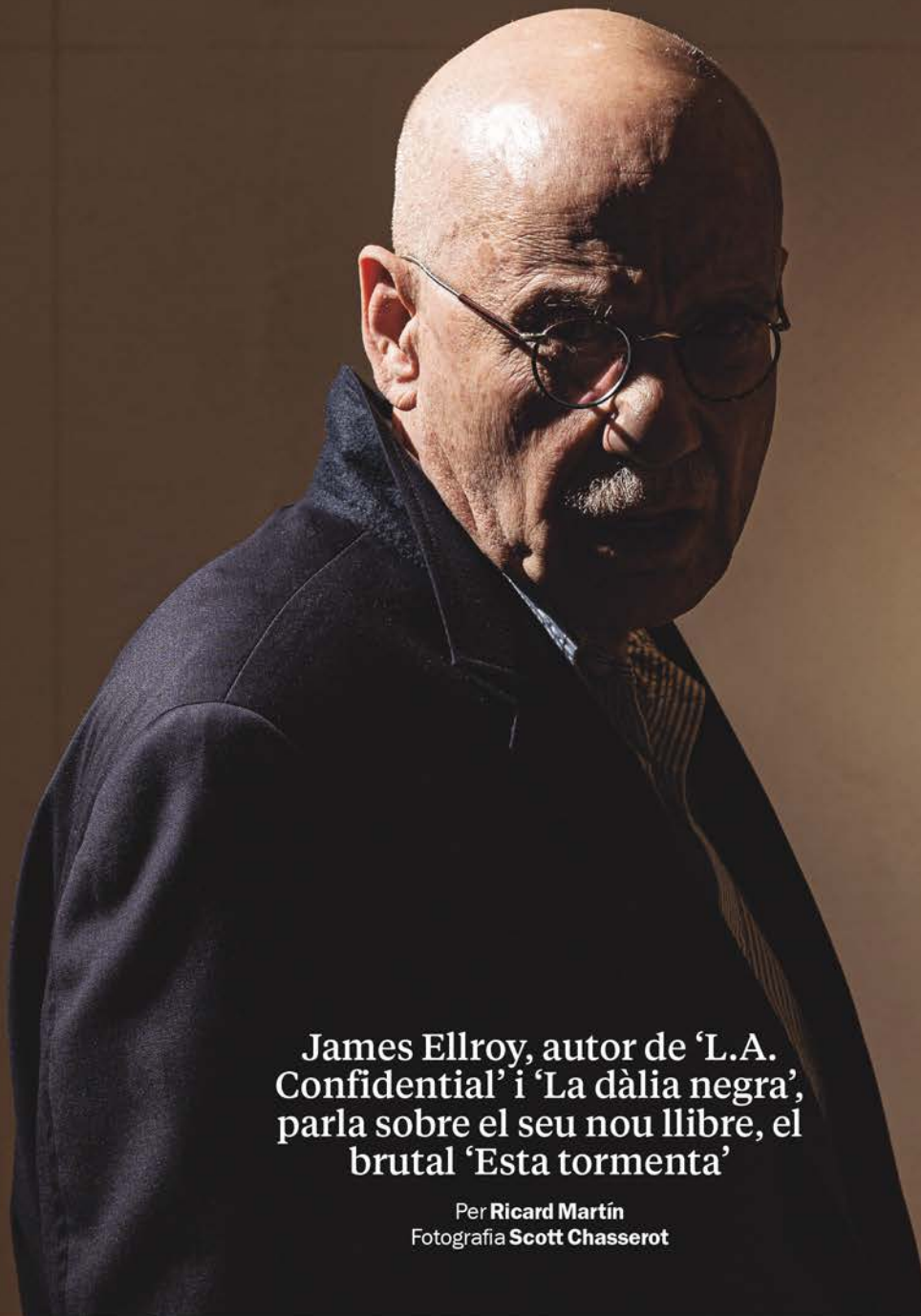
5 I 6 D'OCTUBRE

DE 12:00 A 21:00 H.

Moda i activitats infantils s'uneixen en un market a la vora del mar.

LET'S
PLAY

El glamur del nazisme

James Ellroy, autor de 'L.A. Confidential' i 'La dàlia negra', parla sobre el seu nou llibre, el brutal 'Esta tormenta'

Per Ricard Martín
Fotografia Scott Chasserot

Esta tormenta

Densa i perversa trama criminal situada a Los Angeles i a la Baixa Califòrnia post-Pearl Harbour.

Literatura Random House. 672 pàgs. 22,90 €.

EL MODUS OPERANDI de James Ellroy (Los Angeles, 1948): escriure un *thriller* polític i negar-se a respondre preguntes sobre política. Tant li fum. *Esta tormenta* (2019) és la continuació de *Perfidia* (2015) i ens el torna més Ellroy que mai: el gener del 1942, després de l'atac a Pearl Harbour, l'aparició inesperada d'un cadàver a Griffith Park –zona de Los Angeles arrasada per un incendi el 1933– desencadena un caos políticocriminal de proporcions wagnerianes: polis corruptes, quintacolumnistes japonesos, feixistes mexicans, nazis nord-americans, agents dobles comunistes, metges eugenèsics, tots disposats a treure profit de la guerra i de l'internament dels japonesos en camps de concentració a l'Amèrica del Nord. Un embolica que fa fort farcit de fetitxisme nazi, odi racial i humor negre marca de la casa. Tot i que em rep amb un “10 minuts”, en parlem més de mitja hora.

Esta tormenta és una novel·la negra plena de procediments forenses. De les seves, la que més. Per què?

Un dels protagonistes, Hideo Ashida, és un criminalista brillant i ha de tenir la seva part a l'hora de resoldre l'assassinat de la *klubhaus*.

Llegeix molta novel·la negra de procediments forenses, doncs?

Deixa'm que et digui una cosa: la novel·la negra i el film noir es van acabar ja fa temps. És un gènere que va del 1945 al 1960. Ara bé, el procediment forense és una vessant del gènere que va fins tan enrere com a *He walked by night* de Jack Webb, del 1948, i comprèn els llibres d'Ed McBain de la sèrie del districte 87, des de finals dels 50 fins al 2005. I sí, m'encanta aquest material.

A la novel·la, els extremistes –nazis i comunistes– estenen el caos a tort i a dret. La lectura implícita d'això el converteix vostè en centrista o socialdemòcrata?

No parlo de política o de la meua visió de la política actual ni corroboro hipòtesis sobre les interpretacions dels meus llibres. No parlo de l'Amèrica d'avui en dia. Només et diré que m'atreu qualsevol forma de totalitarisme.

Un historiador comunista, en Josep Fontana, escrivia sobre fets poc coneguts que vostè novel·la. Com els atemptats de falsa bandera als EUA que van voler encolomar a Fidel Castro. Sí, mantinc la veracitat històrica. L'logo gent perquè em faci la recerca d'informació. Però heus aquí un fet interessant: la conferència que descriu entre comunistes i *putos fascistas* [sic] realment va passar. A Ensenada, Mèxic, l'any 1940 els delegats de Hitler i Stalin van seure a parlar.

El seu estil són frases curtes i seques, un staccato literari, però ha fet servir frases més llargues.

Això ho he fet per deixar espai a la vida interior dels meus personatges, que són gent que pensa molt. Dudley Smith, Ashida, fins i tot Elmer Jackson, que és un xic burro, pensen molt en el significat del que està passant, i això no es pot fer amb un estil tan abreujat.

La motivació aquest cop, a part del sexe i els diners, és política.

Sí. La majoria dels personatges són polítics, i també religiosos. La Joan i la Kay sota la seva façana de *femmes fatales* són estrictes protestants; i el Dudley i el Parker són devots catòlics. És una novel·la plena de personatges creients.

I també de fetitxisme per l'estètica nazi. Molt més atractiva que la comunista.

És que feien alta costura! Els nazis van copar el mercat! Tenien els millors uniformes! Dudley Smith és una fera sexual estranya. El seu amic real és el pobre i assetegat d'amor Hideo

Ashida, un japonès homosexual. En Dudley és un narcisista amb tendències nazis que en paper és heterosexual, però a qui difamen pel seu gust pels joves imberbes. Parlen d'ell no pas com d'un nazi real sinó com d'algú a qui li agrada disfressar-se en festes de noies.

De fet, al llibre ningú s'escapa de la fascinació per l'estètica nazi: jueus, irlandesos i japonesos. A vostè l'atreia, de jove, això?
No, no. Però després va haver-hi una botiga a Hollywood que

venia *memorabilia* nazi que m'agradava: hi venien braçals de la Segona Guerra Mundial, rifles, uniformes, i en va fer un gran negoci. Ep, m'agraden les pistoles: seré el primer a admetre-ho. N'he col·leccionat moltes, sobretot edicions commemoratives de la Segona Guerra Mundial. Havia tingut una Luger nazi i una pistola russa Makarov. Això m'agrada. Els ganivets, no.

Entre tanta brutalitat, el llibre funciona com una crònica afectuosa i nostàlgica de Los Angeles, quan parla dels bars i els restaurants...

Home, és que, vull dir: no voldries anar a una festa a casa del mestre Otto Klemperer? Amb totes les dones, el mam i les drogues, i Orson Welles passant pel·lis porno? I el gos amb un barret de paper? I parlar amb grans compositors, amb Kurt Weill i Bertolt Brecht? Tots volem tornar enrere. Però no podem.

Quin és el seu període històric favorit de Los Angeles?

Els anys 40 i els 50. Els anys 30 se me'n refoten. Per què? No ho sé: instint! Només m'interessen com a rerefons de la novel·la. Per mi, tot comença als anys 40.

Menciona moltes vegades la dictadura franquista, molt més material d'estudi que de ficció en les lletres anglosaxones.

El feixisme espanyol va ser el banc de proves de la Segona Guerra Mundial. Però també va haver-hi tot allò del comunisme espanyol matant monges! És divertit com la gent desconeix els totalitarismes del seu passat. He parlat amb molts mexicans que desconeixen el passat comunista del seu país: Elías Calles, Lázaro Cárdenas, *putos comunistas*! [sic].

Stephen King va fer un llibre d'assaig sobre com escriu, tant d'estil com de rutina. Es veu fent el mateix?

Seria un llibre molt curt. Ja coneixes tota la història: escriu a mà, envia els textos i les correccions per fax, i tinc a mà un grapat de llibretes i plomes. La meua rutina? M'aixeco i m'assec a escriure, tinc el resum a l'escriptori i és tot el que et puc dir. No tinc cap consell per a joves escriptors: l'únic que et puc dir és que hi ha moltes possibilitats que no serveixis. Molts pocs ho aconsegueixen. Si vols intentar-ho, no et puc dir com has d'escriure, però tens els meus bons desitjos.

Ja que parla d'èxit... Vostè té 70 anys i és una patum que transcendeix els gèneres. No n'està tip, que a la solapa l'editor encara li posi allò d'"El nou llibre del gos diabòlic de les lletres nord-americanes"?

Oh, no, m'encanta! M'encanten els gossos! Aquesta és la meua persona! Jo soc el *perro diabólico*! I la gossa d'*Érase una vez en Hollywood* era la perra Lindaaaaa! Podria estar parlant hores d'aquesta pel·lícula!

“Només et diré que m'atreu qualsevol forma de totalitarisme”

Coses per fer

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/que-fer

Quan la ciutat era un dibuix

L'Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya celebra 50 anys amb una exposició del millor del seu fons. Per *Maria Junyent*

DES DEL 1969, l'Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) s'ha dedicat a recuperar i conservar el patrimoni documental dels arquitectes de Catalunya. Avui compten amb un fons de dos milions de documents –un dels més grans d'Europa–, d'uns 160 estudis d'arquitectura. Coincidint amb el Dia Mundial de l'Arquitectura (7 d'octubre), el COAC inaugura l'exposició *50 anys de l'Arxiu Històric*, una selecció d'un centenar dels dibuixos i plànols originals que arrenca l'any 1737 amb un plànol de Montserrat de l'arquitecte fra Bonaventura Bonet i arriba fins a l'any 1987, amb un projecte dels RCR Arquitectes. Hem parlat amb Andreu Carrascal, arxiver

vinculat al COAC des de fa 25 anys, per triar cinc plànols que formen part de l'exposició i que expliquen part de la història de la nostra ciutat.

1862: Universitat de Barcelona

Elias Rogent va ser un dels grans de l'arquitectura catalana, i el primer director de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona. El que va fer a la facultat central de la UB “era molt innovador, en una època en la qual prevalia el classicisme” explica Carrascal. “Sense poder parlar d'un 'Renaixement arquitectònic’, Rogent s'inspira en un cert estil alemany que aquí no era gaire conegut”. Entre d'altres, Elias Rogent va ser també autor de la presó de Mataró; el primer centre

penitenciari panòptic –amb visibilitat des de tots els punts– d'Espanya.

1903: Hospital de la Santa Creu i Sant Pau

De Domènech i Montaner se'n podrien triar una pila, però l'Hospital barreja estètica modernista –icònica, detallista– i funcionalitat: “L'avenç tecnològic que va suposar és brutal”, diu Carrascal. Entre d'altres, l'arquitecte va “trencar” el sistema de l'Eixample, orientant els pavellons de l'Hospital al sud, per tenir sol. A més, va organitzar-los per tipus de malalties, i els va

connectar subterràniament. El ‘Sant Pau’ afegeix al nom de l'antic Hospital de la Santa Creu és per Pau Gil, burgès català que va ser-ne el mecenes.

1918: Escola Ramon Llull

“Josep Goday va ser l'arquitecte dels equipaments escolars”, explica Carrascal. Entre ells, de l'Escola del Mar, íntegrament construïda amb fusta i destruïda durant la Guerra Civil. L'Escola Ramon Llull –Diagonal, 257, encara en actiu– entronca amb un moment en què el Noucentisme, del qual prové Goday, ja va de baixa i entra amb

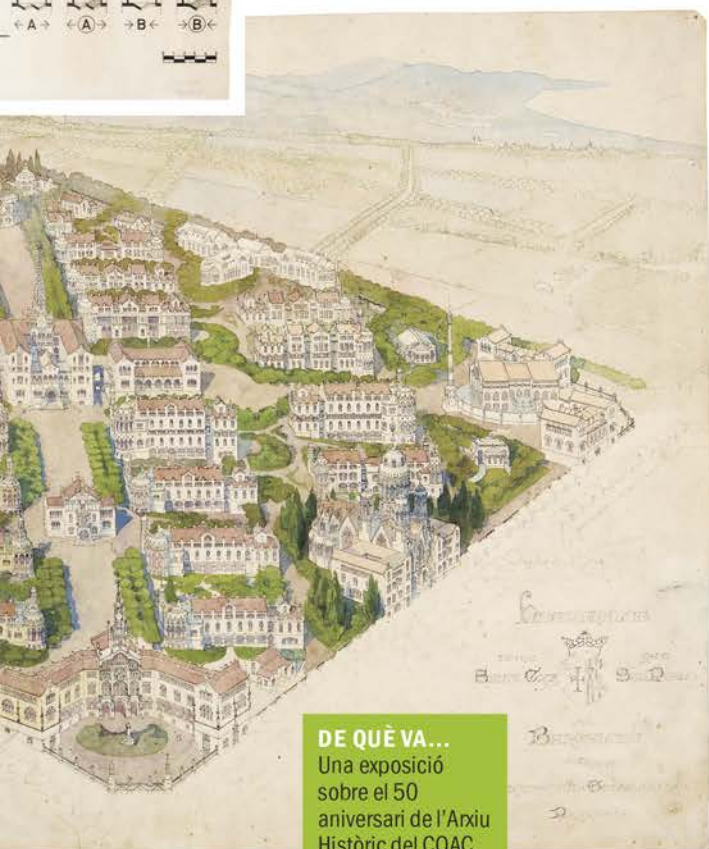

Lluís Domènech i Montaner.
Dibuix de l'Hospital de la
Santa Creu i Sant Pau (1903)

No t'avoriràs si mires
timeout.cat/juny

MBM. Composició de
façana dels habitatges de
la Meridiana (1959)

DE QUÈ VA...
Una exposició
sobre el 50
aniversari de l'Arxiu
Històric del COAC.

**PER QUÈ HI HEU
D'ANAR...**
Per veure els
plànols originals
dels edificis més
emblemàtics de
Catalunya.

→ COAC. M: Jaume I.
A partir del dilluns 7.
Gratis.

força el Racionalisme
dels anys 30.

1933: Pla Macià

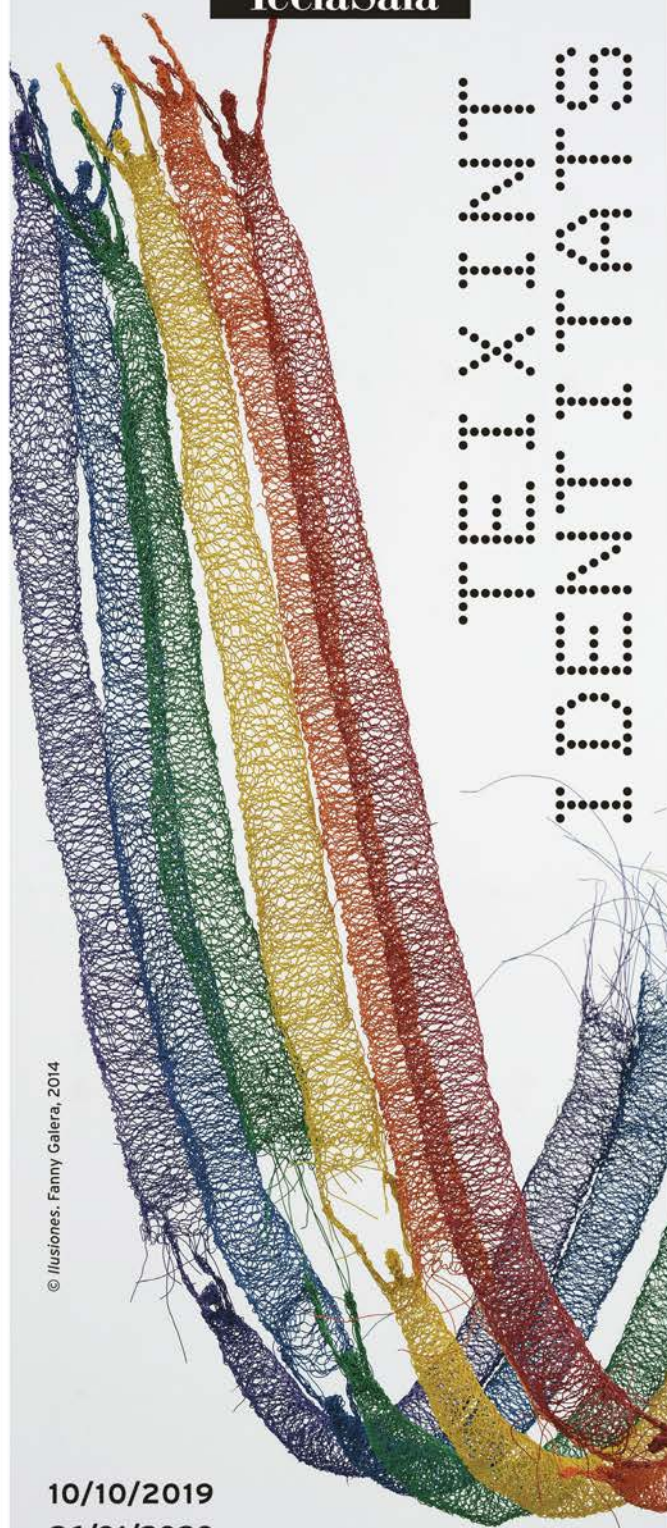
Els del GATCPAC, amb Le Corbusier, higienistes com eren, volien "intervenir en el Raval com un cirurgià: obrint i extirpant", afirma l'arxivist. També volien arreglar l'Eixample: "Admiraven el Pla Cerdà, però el trobaven obsolet". Volien avingudes més amples, illes el triple de grans: dels 133 metres que fan als 400... Espai per al

futur del moment: les màquines. La Guerra Civil va truncar els plans.

1959: Habitatges Meridiana

MBM Arquitectes, l'estudi fundat per Martorell, Bohigas i Mackay, abanderà "una arquitectura 'realista', que volia ser el més digna possible per al moment", diu Carrascal. Avui els Habitatges Meridiana (Meridiana, 312-320) són una icona de l'Espanya del *desarrollismo* dels anys 60. ■

TeclaSala

© Ilusiones. Fanny Galera, 2014

10/10/2019

26/01/2020

Entrada lliure

#teixintidentitats

Centre d'Art Tecla Sala

Avinguda de Josep Tarradellas i Joan, 44
08901 L'Hospitalet de Llobregat
Tel. 934 03 26 20 | teclasala.net

Transport públic

Metro L1, L9S i L10S: Torrassa
(A 13' de Pl. Catalunya)
L16 i M12

Govern de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament de L'Hospitalet

Hi col·laboren:

PANTALLA BARCELONA

Viu el cinema fet a casa

OCTUBRE - DESEMBRE
2019

CENTRE CÍVIC CAN BASTÉ
Pg. Fabra i Puig, 274-276

CENTRE CÍVIC CAN CLARIANA CULTURAL
Carrer de Felip II, 222

CENTRE CÍVIC CAN FELIPA
C/ de Pallars, 277

CENTRE CÍVIC CASA GROGA
Av. del Jordà, 27

CENTRE CÍVIC ATENEU FORT PIENC
Plaça Fort Pienc, 4

CENTRE CÍVIC LA SAGRERA "LA BARRACA"
C/ de Martí Molins, 29

CENTRE CÍVIC PATI LLIMONA
C/ Regomir 3

Moltes sessions inclouen curtmetratges.
Consulta tota la programació a:
barcelona.cat/pantallabarcelona

ACTIVITAT GRATUÏTA

BARCELONA
Film Commission

CAP

DE SETMANA

IDEAL

Divendres

Oktoberfest

Abans de fer el salt a la festa gran, a la bogeria de Munic, passeu per la versió barcelonesa de l'Oktoberfest on no falta cap element indispensable: molta cervesa bavaresa, menjar típic, vestits tradicionals i música.

→ Fira de Barcelona. M: Espanya. Del 3 al 13 d'octubre. Gratis.
oktoberfest-barcelona.es/ca

MÚSICA

Jazz tast

Concerts de jazz, tapa i consumició per 2 euros! Això us espera al Carmel fins diumenge. Divendres hi ha concerts a la Sala Polivalent de Montbau i al Centre Cívic Matas i Ramis.

CLUBS

Teorema

Al festival Teorema d'experimentació audiovisual teniu dues nits de techno ballable amb Julia Bondar, Carles Saura i Rodrigo Garcia.
→ Moog. M: Drassanes.
Dv. 4, 00 h. 12 €.

FESTIVAL

BAUM

És el gran festival de cultura urbana –dansa, esport extrem, street art– i inclou la Convenció de Tatuatge.
→ Fira de Barcelona.
M: Espanya. Del 4 al 6, de 12 a 00 h. 15-20 €.

Tens moltes més idees a timeout.cat/cap-de-setmana

Dissabte

MERCAT

Fira Àpat

Fira dedicada als aliments catalans on els professionals venen els seus productes a cuiners, hotelers i distribuïdors, i on el públic general té *showcooking*, expositors i tallers.

→ Las Arenas. M: Espanya. De ds. 5 a dl. 7. 5 €.

CLUBS

Monumental

La festa estrena col·laboració amb l'Eat Street, que s'encarregarà que no passeu gana. La música la posen Papa Topo i Ego sex.

→ La Monumental.

M: Monumental. Ds. 5, 12 h. 5-10 €.

JOANA LINDA

Festival de Fado

Un dels plats forts del festival és el concert al Barts de Cristina Branco, qui presenta el seu disc nou, *Branco*. Al Museu Marítim, també dissabte, teniu la conferència *Fado i teatre* (18.30 h, gratis) a càrrec de Ricardo Baião.

→ Diversos espais. Ds. 5 i dg. 6.
festivalfadobarcelona.com

Diumenge

'El recuerdo de Marnie'

Sessió familiar amb aquest film dels estudis Ghibli que va estar nominat als Oscars.

→ Filmoteca. M: Liceu. Dg. 6, 17 h. 2 €.

ESPORTS

Barcelona Triathlon

Molts ànims si hi participeu; si no és així, aneu a donar suport als valents i les valentes que participen en aquesta prova de natació, bici i *running*.

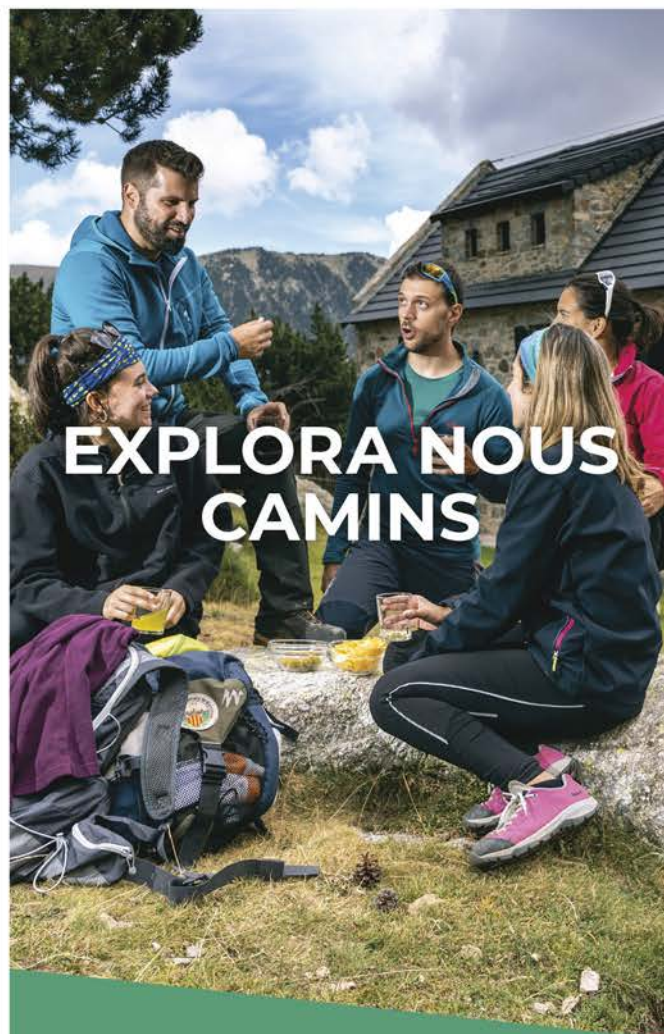
→ Platja de la Mar Bella. M: Llacuna. Dg. 6 h.

MERCAT

Palo Market

Estreneu estació amb dissenys locals, gastronomia de proximitat i música en directe.

→ Palo Alto. M: Poblenou. Ds. 5 i dg. 6, d'11 a 21 h. 4,5 €.

EXPLORA NOUS CAMINS

Al Centre Excursionista de Catalunya t'esperem amb més de 600 experiències

Fes-te'n soci!

Joves des de 6 €/mes*

Esports de muntanya
Escola de muntanya i natura
Viatges i *trekkings*
Xarxa de refugis
Sala d'escalada
Lloguer de material
Assegurança i descomptes

Inscriu-t'hi a:
www.cec.cat
o truca al 933 152 311

CEC Centre Excursionista de Catalunya

*Quotes de soci anuals:

Senior de 31 a 64 anys: 144 €, veterà més de 65 anys: 136 €, joves 26-30 anys: 82 €, joves 18-25 anys: 62 €, júnior 14-17 anys: 24 €, infants 6-13 anys: 18 €, infants 0-5 anys: 13 € i soci protector: 200 €. Matrícula primer any 20 €.

Plans per a l'octubre

Us presentem una selecció de propostes perquè ompliu els primers dies de tardor amb gastronomia, cine, birres i més!

Palo Market Fest

Sopar de l'Enigma

Dies d'allò més complets de punta a punta de la ciutat, i també més enllà!

ARRIBA LA TARDOR i Barcelona i els seus voltants no només es vesteixen de marrons, taronges i vermells, sinó que també es vesteixen de plans per gaudir de l'octubre tant a tocar de casa com a cop de tren. Us expliquem els cinc plans que subratllareu ben fort (i amb fosforescent!) a les vostres agendes.

El Sopar de l'Enigma

Una oportunitat única per visitar de forma diferent la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya. En aquest sopar que organitza Sternalia en col·laboració amb Moritz (la cervesa que mai ens falta) descobrireu les boniques instal·lacions de l'edifici a partir d'una visita teatralitzada. Sí, sí. Després d'una copa de cava de benvinguda, el professor i doctor Vólkov us parlarà de la hipnosi com a substitut de l'anestèsia en les intervencions quirúrgiques. Però, no us deixeu hipnotitzar, perquè us esperarà un deliciós sopar d'època per a tots els gustos.

→ sternalia.com

Festival de Sitges

Sentiu olor de ferro oxidat i pols del desert? Arriba la 52a edició del Sitges-Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Catalunya. Aquest any s'impregnarà del món postapocalíptic de *Mad Max*, que celebra el 40è aniversari, i Moritz, patrocinador principal del festival, ha personalitzat un dels seus Seat 600 seguint la temàtica de la pel·lícula. Ho podreu veure durant els onze dies del festival, en què destacaran títols com *En la hierba alta*, dirigida per Vincenzo Natali i encarregada d'estrenar el festival. O propostes irresistibles de les últimes produccions espanyoles com la ciència-ficció cerebral i distòpica d'*El hoyo*, de Galder Gaztelu-Urrutia, una de les grans sorpreses de l'any que ja ha seduït molts altres festivals.

→ Diversos espais de Sitges. Del 3 al 13 d'octubre.

Oktoberfest

Palo Market Fest

Oktoberfest a la Fàbrica Moritz

L'octubre és, sens dubte, el mes de la cervesa. Això ho sap tothom. Però el que potser us sorprèn més és que aquest any la Fàbrica Moritz Barcelona també s'hi suma. Prepareu-vos! El 5 d'octubre el subterrani de la Fàbrica s'omplirà de les sis varietats de Moritz Fresca sense

pasteuritzar, de rumba catalana a càrrec d'Arrels de Gràcia i de la millor gastronomia en mans del xef de la casa, Jordi Vilà. Un maridatge d'allò més complet per retre honor a la birra! Podeu aconseguir les vostres entrades al web de la Fàbrica, a la Moritz Store i el mateix dia a taquilla.

→ Fàbrica Moritz Barcelona. M: Sant Antoni. 5 d'octubre.

Palo Market Fest

Ho voleu absolutament tot? Art, concerts, delicadeses, artesania i disseny? Doncs al Palo Market Fest gaudireu de tot això (i més). En un espai únic al mig del Poblenou, el festival torna amb un cap de setmana on podreu maridar una cervesa Moritz amb propostes musicals com les fusions de Doza, i el soul, house i sons tropicals de HeySoul.

→ Palo Market Fest. M: Selva del Mar. Ds. 5 i dg. 6 d'octubre. 3,5 € online. 4,5 € taquilla.

Sant Antoni Tripel

Tenim nova veïna!

El dia 9 d'octubre al barri més cerveser de la ciutat arriba una nova birra, la Sant Antoni Tripel, cocreada amb la cervesera artesana Barna Brew. Voleu rebre-la com cal i tastar-la en primícia? Aconseguiu les vostres entrades a la Fàbrica Moritz Barcelona i a Barna Brew (carrer del Parlament, 45). Cada entrada serà vàlida per a tres persones i inclourà una cervesa per persona. Sabem que és un pla increïble, però no badeu perquè les entrades són limitades segons aforament. Afanyeu-vos i adquiriu-les!

→ moritz.com

Amb la canalla

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/nens

Programa de tardor

ELS TEATRES AMB

programació infantil també ho tenen tot llest per a la tardor, amb programacions que fan patxoca. Al Sat!, per exemple, hi trobareu el *Jojó* de la companyia Ytuquepintas, els dies 5, 6, 12 i 13 d'octubre. Si us el vau perdre al parc de la Ciutadella dins de la programació de la Mercè, ara el podreu veure amb més tranquil·litat. Han agafat el nom del primer orangutan que va ser alliberat de la captivitat i que va suposar l'inici del projecte Animal Rescue. És una obra amb un fort missatge ecologista explicat a través de la tècnica del dibuix amb sorra, tan

DE QUÈ VA...

Tres obres de teatre per al públic familiar.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè els titelles poden ser molt expressius!

→ Sat!. M: Fabra i Puig.
Ds, 5, dg, 6, ds, 12 i dg, 13.
→ Sala Fènix. M: Paral·lel.
A partir de dg, 6.
→ La Puntual. M: Jaume I.
De dv, 4 a dg, 6.

característic de la companyia, la música en directe i els titelles de gran format.

També teniu titelles i teatre d'ombres a la Sala Fènix amb l'espectacle *Temps de llum*, pensat per als més menuts –de 0 a 3 anys– on també fan servir instal·lacions interactives per parlar de les estacions de l'any juntament amb la Nina, la protagonista. Està en cartell a partir del diumenge 6.

Isi hi ha un lloc on dominen el tema dels titelles és a La Puntual. Del 4 al 6 d'octubre hi trobareu *Strict minimum*, en què l'única escenografia amb què es compta és el cos de l'artista, però no li cal res més! Una obra unipersonal que barreja teatre, manipulació i expressió corporal per parlar de les etapes de la vida.

■ Erica Aspas

EL TOP 3

Pareu l'orella

Papageno & Cia

→ CaixaForum. M: Espanya. Del 5 al 20 d'octubre, ds, a les 18 h i dg, a les 12 h. 6 €. A partir de 5 anys.
Heu vist alguna de les adaptacions per a públic familiar que s'han fet de *La flauta màgica*? Llavors coneixeu en Papageno! Si no és així, aneu a CaixaForum i descobrireu aquest personatge tan divertit! En aquesta peça acompanyareu l'ocellaire en la seva cerca incansable d'algué de qui enamorar-se mentre us delecteu amb les obres de Mozart. Una delícia!

La nostra amiga girafa

→ Teatreneu. M: Joanic. Diumenges d'octubre, 11.30 i 12.30 h. 8-10 €. Per a nens i nenes de 0 a 6 anys.
Gemma Rafecas i Marta Casals són especialistes en educació musical i amb aquesta obra teatral d'animals també fareu un recorregut per estils com el reggae, el folk, el pop i el jazz.

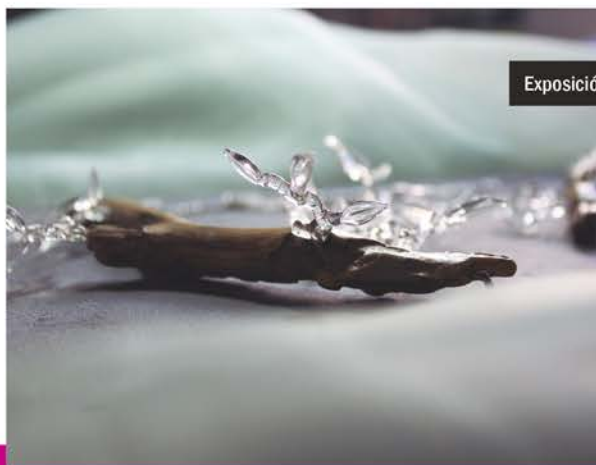
Com sona un museu?

→ Macba. M: Universitat. 5, 19 i 26 d'octubre, 11 h. 3 €. De 2 a 5 anys.
Us heu parat a escoltar els sorolls que habiten a un museu? No només són les petjades dels visitants i les seves veus. Un cop els hàgiu recopilat tots, fareu una partitura col·lectiva per cantar-la i ballar-la tots junts. A càrrec dels coreògrafs Àngela Peris i Jorge Horno.

Casa Vicens

Exposició 'Fusión'

Planeta artesà!

Del 7 al 13 d'octubre, arriba una nova edició de la Setmana d'Artesania de Catalunya, amb un munt d'activitats per a amants del disseny i l'artesania més contemporània

EN AQUESTS TEMPS tan accelerats i globals, les coses petites, properes i fetes amb cura tenen més valor que mai. I aquesta idea cobra un sentit ple si parlem d'artesania. Des de fa vuit anys se celebra a diferents espais de Barcelona –i amb la projecció d'activitats arreu del país– la Setmana d'Artesania de Catalunya de la Generalitat, una setmana d'activitats envers el bo i millor que s'està fent en diferents disciplines amb un aparell expositiu i un altre documental.

Artesania divina i audiovisual

Per difondre les tècniques artesanes de producció –de la ceràmica a la forja de metalls, passant pel disseny i la construcció de mobiliari, objectes per a la llar o complements decoratius–, la Setmana d'Artesania tindrà dues branques principals, sota el lema d'*Artesania divina*. Primer de tot, les exposicions sobre joieria conceptual i artística que es podran veure al Centre d'Artesania

Catalunya (Banys Nous, 11), o activitats en família i demostracions d'oficis que, al mateix Centre i arreu de Catalunya, es realitzaran per mostrar la diversitat i riquesa del sector. També hi haurà la I Mostra Internacional d'Audiovisuals d'Artesania, centrada al Macba el dia 13, amb la projecció de dotze curtsmetratges, documentals i videocreacions.

Gaudí i l'artesania, l'estrella de la Setmana

La Setmana també dedicarà rutes i visites guiades pel llegat artesanal d'Antoni Gaudí. La seva dimensió com a arquitecte és ben coneguda, però no tant la seva tasca lligada als oficis artesans, a la forja del metall, la fusteria, el vidre i l'interiorisme, i que es podrà advertir en visites especials al Palau Güell, la Sagrada Família, la Casa Vicens i la fàbrica La Rajoleta.

→ A diferents indrets de Barcelona i Catalunya. Del 7 al 13 d'octubre. setmanaartesaniacatalunya.cat/ @artesaniacat

I Mostra Internacional d'Audiovisuals d'Artesania

DE QUÈ VA...

Una setmana d'activitats al voltant de l'artesania contemporània.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Us endinsareu en la bellesa dels petits objectes quotidians.

Cinema

Coordina Josep Lambies
timeout.cat/cine

PARLEM AMB...

Joaquin Phoenix

Amb un riure incòmode i angoixant, es transforma en el Joker més temible de la història. L'Olivier Joyard l'entrevista

LA PEL·LÍCULA MÉS esperada de la tardor, *Joker*, de Todd Phillips, explica com un pobre còmic fracassat es transforma en el psicòpata de Gotham que tots coneixem i temem. Hi descobrim un Joaquin Phoenix agitat i terrorífic que ja s'ha col·locat en totes les travesses dels Oscars. Nosaltres hi parlem.

T'ha d'agradar un personatge com el Joker per interpretar-lo?

Sincerament, va ser un repte. En alguns moments, mentre llegia el guió, em despertava empatia. En d'altres, repulsió. No tenia cap mena de sentit. Era patètic, estrident. Hi vaig veure rastres d'un desordre d'estrès posttraumàtic. Quan l'ataquen els nens, al principi de la pel·lícula, es queda congelat com una estàtua, és incapaç de respondre. Quan era petit en van abusar físicament.

És difícil no sentir algun tipus de compassió per algú que ha passat aquest tràngol. Una cosa així et gira el cervell, la manera de pensar. Això va fer que canviés la manera de veure el personatge. Al principi, només volia que se n'anés a la merda.

Com et vas preparar per al paper? Vas estudiar trastorns mentals?

Vaig mirar alguns vídeos i vaig llegir dos llibres en particular. No et diré quins, perquè no vull

“En alguns moments em generava empatia i en d'altres repulsió”

que els criminals dels quals parlen rebin més atenció de la que mereixen. La idea general era que els assassins massius tenen personalitats similars. Abans del 1963, aparentment, hi havia dues categories identificades: els extremistes polítics i els bojos. Després els mitjans van obrir l'espectre a moltes altres modalitats. Això em semblava interessant per al context de la pel·lícula. D'una banda, l'Arthur és un noi nerviós i introvertit que vol desaparèixer del món. De l'altra, el Joker en què es converteix és un narcisista que vol servir i reverenciat.

Molta gent parla del pes que has perdut per fer de Joker. Et molesta que et preguntem per això?

M'importa un rave. Per a un actor, perdre pes no és només una qüestió d'imatge i interpretació.

Més enllà d'això, no té cap interès. Perdre pes afecta la manera com et sents. He passat fam. Així he creat aquesta sensació d'insatisfacció que forma part de la personalitat del Joker.

El Joker és un paio solitari. A tu també t'agrada estar sol?

És el que més m'agrada. I és la seva vida. Per això és difícil saber què pensar-ne. L'escena del metro és un bon exemple. Ell veu una dona assetjada per tres borratxos. No és només que no hi intervingui, sinó

que estudia la conducta d'aquests tres individus d'una manera estoica. No sap parlar amb les noies. En això és esgarriat. Té el cap als núvols, com un nen que no té la ment ben desenvolupada i constantment s'ha d'enfrontar a noves coses. Aleshores comença a riure i es fica en problemes. Els borratxos l'acaben atacant a ell.

Aquesta rialla descontrolada...

Pot simbolitzar una part de la seva personalitat que vol dissimular i que emergeix quan

fa de Joker. Al guió, la rialla s'explica com el resultat del trauma. Un matí, Todd Phillips i jo vam afegir unes línies de diàleg en una escena en què el Joker parla amb la mare: "Sempre em vas explicar que reia perquè tenia una malaltia, però estaves equivocada, perquè aquesta rialla és qui soc en realitat". La rialla crea una línia divisòria que separa l'Arthur de la resta del món. És d'allà d'on surt aquest odi i aquesta amargor que fa aparèixer el Joker. ■

DE QUÈ VA...

El malvat de la DC Comics protagonitza un relat incendiari de fuga psicològica.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè Joaquin Phoenix està devastador.

→ Dir. Todd Phillips (EUA, 2019). 122 min.

Joker

EL SEU RIURE macabre és el primer que us atraparà. Joaquin Phoenix és com un voltor dins d'una liquidadora en aquesta relectura ombrívola, divertida i visceral del mític supermalvat de la DC Comics. Una visió amb aires de malson que funciona com a al·legoria dels temps del capitalisme tardà i que segurament és la millor pel·lícula de terror social des de *Deixa'm sortir*.

La interpretació de Phoenix és magnètica. No és un Joker completament format, sinó Arthur Fleck, un home que fa de pallasso de lloguer als terribles carrers de Gotham. Viu amb la seva fràgil mare (Frances Conroy) en un edifici ruïnós i només experimenta una mica d'alegria veient un programa caspós que presenta Murray Franklin (Robert De Niro). Pren set tipus diferents de medicaments i té una malaltia neurològica que el fa riure –o millor dit cloquejar– d'una manera descontrolada i sinistra.

És com un gos que espera ser abatut. Habita un món desolador, un paisatge urbà en què ni les rates poden travessar les muntanyes d'escombraries que s'acumulen. El director Todd Phillips ens situa en un lloc que ha patit moltes ferides. A estones, sembla un brot de les primeres pel·lícules de Scorsese, com *El rei de la comèdia* i *Taxi driver*. És el relat d'un tipus que ha crescut en una societat hostil i necessita ajuda, encara que ningú no estigui disposat a prestar-l'hi. ■ *Phil de Semlyen*

Amazing grace

★★★★★

DE QUÈ VA...

Un concert d'Aretha Franklin filmat per Pollack que s'havia perdut.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per veure Aretha travessar l'església amb un gran abric de pells, mentre Jagger l'admira.

→ Dir. Alan Elliott i Sydney Pollack (EUA, 2018). 92 min.

EL MÉS NATURAL seria pensar que una gravació d'Aretha Franklin cantant gòspel en el moment àlgid de la seva carrera estaria conservada com un tresor. El cineasta Sydney Pollack, director de títols com *Tootsie* i *Memòries de Africa*, va filmar la diva durant un concert molt íntim que va tenir lloc en una església del barri de Watts, a Los Angeles. Pollack no va arxivar el material, ni va sincronitzar la imatge i el so, i la filmació no ha arribat a veure la llum fins ara. El productor musical Alan Elliott i el muntador Jeff Buchanan s'han passat hores en una sala d'edició intentant restaurar el metratge que Pollack va deixar empantanegat. El resultat és *Amazing grace*, un dels millors documentals musicals dels darrers temps. Amb l'acompanyament de les veus del Southern California Community Choir, amb les seves armlles platejades, i sota la direcció de l'enigmàtic reverend James Cleveland, que intenta aguantar-se les llàgrimes, la pel·lícula capta la reina del soul en la seva màxima esplendor. ■ Thomas Hobbs

Sorry we missed you

★★★★★

DE QUÈ VA...

La vida laboral d'en Ricky i l'Abby amenaça el seu matrimoni.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè els temes que Ken Loach va començar a abordar fa 50 anys segueixen vigents.

→ Dir. Ken Loach (Regne Unit, 2019). 101 min.

FA NOMÉS DEU anys, a *Buscant l'Eric*, Ken Loach ens parlava d'un missatger que repartia cartes i paquets, i que es prenia la feina com un refugi, un espai de solidaritat i camaraderia en una vida plena de problemes. La seva última pel·lícula funciona just al revés. En el cas d'en Ricky, un conductor que treballa per a una empresa de missatgeria, i la seva dona, l'Abby, que fa de cuidadora, és la vida laboral el que els erosiona i els porta al límit del col·lapse. Cap dels dos no se sent realitzat ni empoderat. Les seves feines els resulten degradants i senten que van destruint la seva relació i la que tenen amb els seus fills. Loach torna al mateix Newcastle que va filmar a *Jo, Daniel Blake*, i a estones fa l'efecte que ens retrobarem amb aquells personatges mirant a través de la finestra de la furgoneta blanca amb què en Ricky fa els seus trajectes diaris. És, de fet, el mateix món, amb l'*slang* de la classe obrera, els grafitis que omplen les parets i la humiliació pública d'un personatge que s'enfronta a l'entorn. ■ Dave Calhoun

TOP 10

Festival de Cinema Fantàstic de Sitges

Crits, sang, perversió i universos fantàstics. Entre el 3 i el 13 d'octubre, tot és possible a Sitges.
Per Maria Junyent

2 In the tall grass

L'any 2012, Stephen King i el seu fill, Joe Hill, van publicar a *Esquire* el relat angoixant –escrit a quatre mans– de dos germans, Becky i Cal, que s'endinsen a un camp alarmats per la veu d'un nen que demana ajuda. Vincenzo Natali, que ja va demostrar amb *Cube* (presentada al Festival de Sitges del 98) com pot arribar a ser de claustrofòbic, en dirigeix l'adaptació.

→ Dijous 3 (Inauguració). 11.30 i 19 h. Auditori Melià.

3 Ready or not

Tots sabem que les famílies riques no acostumen a barrejar la seva sang milionària amb persones sense pedigrí com la Grace (Samara Weaving), la protagonista d'aquesta història dirigida per Tyler Gillett i Matt Bettinelli-Olpin. Per això, li proposaran jugar a fet i amagar en una variant que només pot haver escrit un psicòpata.

→ Dv. 4, 12.15 h i ds. 5, 22.45 h, Auditori Melià. Dg. 6, 22.45 h, Retiro.

4 Swallow

Què pot empènyer una persona a menjar coses que no es mengen? *Swallow*, dirigida per Carlo Mirabella-Davis, explora amb una estètica de caramell la vida d'una dona que té cara de nina i també moltes fissures.

→ Dc. 9, 20.45 h, Tramuntana Melià. Dj. 10, 16.30 h, Auditori Melià. Dv. 11, 12.45 h, Retiro.

5 Huachicolero

Un dia ets un adolescent pobre que somia regalar-li un *smartphone* a la noia que t'agrada, i l'endemà la merda t'arriba fins al coll, perquè has pres les decisions incorrectes. *Huachicolero* dirigida i coescrita per Edgar Nito (amb Alfredo Mendoza) ens trasllada a Guanajuato, Mèxic, per explicar-nos una història d'amor i criminalitat.

→ Dj. 10, 21 h, Tramuntana Melià. Dv. 11, 20.45 h, Retiro.

1

The lighthouse

Robert Eggers (*La bruja*) situa Willem Dafoe i Robert Pattinson dins d'un far a alta mar, castigat per les hostilitats de l'entorn. En un escenari com aquest, ideal per tornar-se boig, Eggers fa un retrat del més baix de l'home.

→ Dg. 6, 12 h i dl. 7, 22.45 h. Auditori Melià.

6 L'angle mort

Si la sèrie *The boys* ens mostra el costat més egoista, fastigós i violent dels superherois, *L'angle mort* posa el focus en la soledat de l'home invisible i la infelicitat que pot provocar el fet de sentir-se diferent. La dirigeixen Patrick-Mario Bernard i Pierre Trividic, que havia estat guionista de Patrice Chéreau.

→ Dv. 4, 14.15 h, Auditori Melià. Ds. 5, 8.30 h, Prado. Dt. 8, 14.30 h, Retiro.

7 Patrick

Un càmping naturista a Bèlgica, un assassinat i un martell desaparegut assenten les bases d'aquest thriller amb tocs d'humor absurd dirigit per Tim Mielants; un dels directors de la sèrie *Peaky Blinders*.

→ Dt. 8, 14.30 h, Tramuntana Melià. Dc. 9, 19.30 h, Prado.

8 Koko-di, Koko-da

Una mena de faula asfixiant sobre el trauma que la mort d'una filla de 8 anys causa als seus pares. Dirigida pel suec Johannes Nyholm, es perfila com una de les pel·lícules més estranyes, hipnòtiques i terrorífiques que es veuran enguany al festival.

→ Dg. 6, 8.30 h, Tramuntana Melià. Dl. 7, 20.30 h, Prado.

9 Zombi child

Bertrand Bonello (*L'Apollonide, De la guerra*) presenta un relat de terror amb la història d'un zombi haitià i la seva continuació mig segle més tard, a una França poblada pels fantasmes del seu passat colonialista.

→ Dj. 3, 18 h, Tramuntana Melià. Dv. 4, 23.15 h, Prado.

10 The vigil

L'encarregada de clausurar el festival és una pel·lícula de terror jueu del director Keith Thomas protagonitzada per un *shomer*, la figura que vetlla els morts a la tradició jueva ortodoxa.

→ Dv. 11, 12.30 h, ds. 12, 21 h i dg. 13, 00.45 h, Auditori Melià.

Teatre i dansa

Coordina Andreu Gomila
timeout.cat/teatre

Moure el cul per ser lliures

Júlia Bertran i Ana Chinchilla uneixen forces amb Sixto Paz a 'Así bailan las putas'. N' Andreu Gomila vol fer 'twerk'

"QUAN FAIG 'TWERK' no soc una puta, sinó una dona feliç". "I m'expresso, perquè el cul forma part del meu cos". La periodista i ja artista plurifacètica Júlia Bertran i la professora de *twerk* Ana Chinchilla conversen sobre l'espectacle que han parit amb la companyia Sixto Paz, *Así bailan las putas*, que ara torna a l'Escenari Brossa després d'esdevenir un dels èxits del Grec passat. Una classe de *twerk* que transcendeix un ball nascut a l'Àfrica com a dansa de celebració i que, un cop a Amèrica portat pels esclaus, passa a ser el moviment d'una dona que balla per a un home tot convidant-lo a tocar-la. "Aquest és el punt de vista del colonitzador, quan ho veu des de fora i considera que aquella dona és el seu objecte, és de la seva propietat", dispara Chinchilla.

Tota aquesta història comença

arran del llibre de Bertran *M'estimes i em times*, on denuncia, entre altres coses, aquesta fal·lera per l'amor romàntic i la cultura de la monogàmia. Els Sixto Paz se'l van empassar i van veure de seguida que el volum podia traslladar-se a l'escena. Ella, però, volia parlar d'altres coses i va trobar en la seva professora de *twerk* l'aliada que necessitava. Que fos una

dona colombiana i immigrada, a més, els ajudava a "trencar la mirada hegemònica i patriarcal", apunta Bertran.

Al final, confessen, els ha sortit una peça performàtica de teatre documental, on tot el que diuen és cert i a on les seves vides de dones del segle XXI ensón les protagonistes. "Parlem dels mecanismes de control, de com ens han intentat domesticar, sovint amb maneres evidents, però de vegades, també, amb maneres més subtils com, per

exemple, la vergonya de ballar i moure el cul", apunta Bertran.

Ja us avisem que a *Así bailan las putas* ballareu i tindreu ganes d'explicar moltes coses. "El testimoni personal és una eina molt poderosa, ja que provoca que el públic tingui ganes de dir: 'Això també m'ha passat'", explica Bertran, que deixa clar que la peça és "una denúncia, però també una invitació a gaudir". "Mostrem les nostres forteses", matisa Chinchilla.

Bertran, que porta molts anys a l'altra banda, explicant què fan els nostres artistes escènics, admet que ara que ha aixecat una obra des de zero s'ha topat amb la realitat d'un sector "molt precari". "S'han de tenir moltes ganes d'explicar històries", remata. ■

→ Escenari Brossa. M: Jaume I. Fins al 20 d'octubre. 15-20 €.

Més teatre d'aquí a
timeout.cat/teatre-catala

NO T'HO PERDIS

'Harleking' o les múltiples cares del poder

ETTORE SPEZZA

LA SALA HIROSHIMA obre temporada amb *Harleking*, una petita joia d'orfebreria on es fonen passat i present, arts visuals i dansa, humor i crítica, i que ens parla de les múltiples cares del poder. Ginevra Panzetti i Enrico Ticconi, els seus autors, van començar a treballar plegats en el marc de l'Stoa, l'escola de Claudia Castellucci, on aprenien "dances inspirades en el vocabulari folklòric, però amb moviments nous basats en la sincronia i el ritme", explica Ticconi. A *Harleking* també hi ha una base gestual que prové de la tradició, en aquest cas de la commedia dell'arte, però va més enllà i fins avui: "Arlequí és el ciat que, com a tal, té una estreta relació amb el poder", diu Panzetti. D'aquí ve l'ambigüitat del títol.

Segons Panzetti, *Harleking* és un calidoscopi de vidrets i un *morphing* digital que recull fragments de la història i en retrata emocions volubles i encadenades, un anar i venir que, per Ticconi, és gairebé obligat: "La comprensió del present sempre és en relació amb el passat"; o, com diu Panzetti, "si parlem és gràcies a la memòria que tenim de nosaltres mateixos". ■ Bàrbara Raubert

DE QUÈ VA...

Una interpretació dels moviments i dels gestos de la commedia dell'arte.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

És l'estrena a Barcelona de Ginevra Panzetti i Enrico Ticconi.

→ Sala Hiroshima.

M: Paral·lel. Dv. 4 i ds. 5 d'octubre. 16-20 €.

SEGONA TEMPORADA

ÚLTIMES FUNCIONS:
FINS AL 3 DE NOVEMBRE

IMMORTAL

BRUNO ORO

Club Capitol Sala 2
Grup Balaña

VENDA D'ENTRADES
grupbalana.com

RAVAL BRUNCH

DOMINGOS 12:00 - 16:00H
¡JAMÁS HAS VISTO UN BRUNCH IGUAL! EN VARIOS AMBIENTES Y CON DJ EN DIRECTO. DISFRÚTALO TODOS LOS DOMINGOS. 360° BAR TERRAZA 11ª PLANTA Y B LOUNGE RESTAURANTE.

Hotel Barceló Raval
Rambla del Raval 17-21
08001 Barcelona
Tel: 93 320 14 90
barceloraval.com

25 !!!
EUROS

BILL VIOLA

Miralls de l'invisible

Three Women, 2008 © Bill Viola, 2019

Exposició
4/10/2019 - 5/01/2020

La Pedrera

Passeig de Gràcia, 92
Barcelona
www.lapedrera.com
#ExpoBillViola

**Fundació
Catalunya
La Pedrera**

Teatre i dansa

Falaise

DE QUÈ VA...

Una petita comunitat postapocalíptica intenta sobreviure.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

No haureu vist mai res d'igual.

→ T. Lliure: Montjuïc.

M: Poble Sec. Fins al 13 d'octubre. 9-29 €.

QUAN SALTES AL buit, et poden passar dues coses: o t'estampes o caus dret. I *Falaise*, l'obra més ambiciosa dels Baró d'Evel de Blai Mateu i Camille Decourtye, és un arriscadíssim mortal del qual no només en surten victoriosos, sinó disparats a dimensions desconegudes. Perquè demostren que damunt un escenari pot passar qualsevol cosa. Veurem el petó més llarg de la història, com els intèrprets es pengen i despengen de tot arreu, com foraden un castell inexpugnable, com ordeixen coreografies catàrtiques, com tremolen, com porten l'absurd fins al riure, la bellesa fins al paroxisme. Extraordinari. ■ A. Gomila

Qui ets?

DE QUÈ VA...

Espectacle basat en el llibre *Quiet* de Màrius Serra.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per empatitzar amb les aventures del Llull i el seu pare.

→ Almeria Teatre.

M: Joanic. Fins al 13 d'octubre. 21 €.

QUE LA VIDA és una paradoxa laberíntica i un joc tragicòmic de simultaneïtats és una veritat com un temple. Màrius Serra va plasmar a *Quiet* la tempesta perfecta d'emocions trobades de (con)viure amb el Llull, el seu fill amb una discapacitat severa del 85%. Ràbia, tristesa, alegria, sorpresa, por, tendresa, desassossec, acceptació, rebuig. Amb aquest escrit de confessió i catarsi Joan Arqué ha creat un espectacle que és un delicat exercici d'empatia. Una funció tremendament emocional que conserva, a més, el sentit lúdic que l'autor aporta a les paraules. Un exemple, el títol del muntatge: *Qui ets?* ■ Juan Carlos Olivares

Càsting Giulietta

DE QUÈ VA...

Un grup de dones grans parlen de l'amor.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per gaudir del retrat d'una generació.

→ T. Lliure: Gràcia.

M: Fontana. Fins al 13 d'octubre. 9-23 €.

DESPRÉS D'AQUELL PUNYENT espectacle sobre els rodamons (*Sis personatges, homenatge a Tomás Giner*), Juan Carlos Martel mira ara cap a les iaies tot preguntant-se què en pensen elles de l'amor romàntic, on Romeu i Julieta en són una icona. I encara més, com van viure les dones nascudes fa 80 anys en plena postguerra l'ideal de l'amor. El resultat és una hàbil dramatúrgia del director i Marc Artigau que barreja la ficció i les vivències de les protagonistes en una impecable producció il·lustrada amb projeccions i fins i tot alguna cançó de Machín i conduïda per l'actriu Àurea Màrquez. ■ Santi Fondevila

Música i nit

Coordina Borja Duñó
timeout.cat/concerts

Qui més toca? [timeout.cat/
concerts-temporada](http://timeout.cat/concerts-temporada)

El bon gust

Saint Etienne celebren
25 anys de 'Tiger bay' a
L'Auditori. Per Borja Duñó

SEGUR QUE HEU ballat alguna vegada algun *hit* dels britànics Saint Etienne: els més coneguts són *Nothing can stop us*, la versió de Neil Young *Only love can break your heart* i *He's on the phone*. A *Tiger bay*, el disc que ara fa 25 anys i que porten al directe amb secció de corda, també n'hi havia: *Pale movie*, *Like a motorway* i *Hug my soul* són d'aquests temes que et fan aixecar de la butaca encara que els toquin amb una orquestra simfònica.

És el que va passar al Barbican de Londres, quan van celebrar l'efemèride d'aquest tercer disc amb la London Contemporary Orchestra. Ara, el concert arriba a Barcelona –a L'Auditori, dins el Festival Mil·lenni–, tot i que la formació quedarà reduïda a un quintet de corda. No heu de patir, però, perquè segons explica la cantant Sarah Cracknell, els arranjaments originals de Dave Whitaker (Serge Gainsbourg,

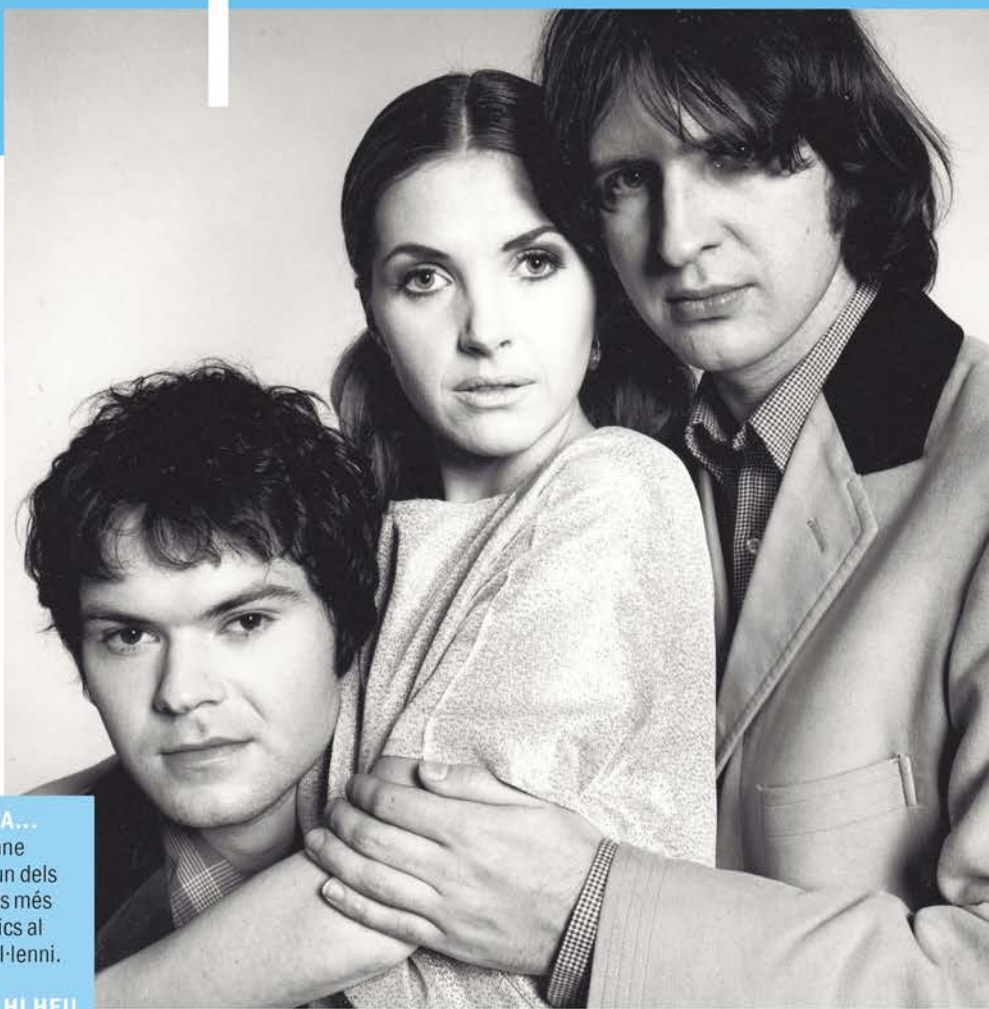
DE QUÈ VA...

Saint Etienne repassen un dels seus discos més emblemàtics al Festival Mil·lenni.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè ho faran amb un quintet de corda i els arranjaments de Dave Whitaker.

→ L'Auditori. M: Marina.
Dc. 9, 21 h. 20-30 €.

Marianne Faithfull, Lee Hazlewood, Air...), que van gravar en una església de Richmond, estan garantits. *Tiger bay*, recorda Cracknell, era "un àlbum de folk electrònic amb una portada rara". A l'època, escoltaven "molt folk britànic, coses com Vashti Bunyan i també electro". El recorda, també, com un disc molt col·laboratiu: "Sempre hem estat oberts a treballar amb altra gent i crec que això és important".

Si hi ha alguna cosa que defineixi el trio anglès –completat per Pete Wiggs i Bob Stanley– és el bon gust musical. De fet, Stanley és autor de *Yeah! Yeah! Yeah! La*

historia del pop moderno (Turner, 2015), un llibre essencial, i tant ell com Wiggs van ser periodistes musicals, és per això que els discos de Saint Etienne ens endinsen en la història de la música pop.

Una altra de les coses xules que han fet per l'aniversari de *Tiger bay* és una *box set* que inclou *Tiger bay (Tapestry)*, un disc fet de retalls del que es va descartar l'any 94, i és una meravella, perquè funciona com un disc totalment nou. "Volem alguna cosa que mostrés la fragilitat de les cordes i de vegades de les veus, també", recorda Cracknell. ■

BAIRTS

BARCELONA ARTS ON STAGE

Del 10 al 20 d'octubre

ALBERT PLA

'MIEDO'

Un espectacle multimèdia de poètica sorprenent

25 d'octubre

CIMAFUNK

51 FESTIVAL DE JAZZ

26 d'octubre

MARWAN

1, 2 i 3 de novembre

MIGUEL MALDONADO I FACU DÍAZ

NO TE METAS EN POLITICA
PRESENTA EL NUEVO TOUR

ESTRELLA
DAMM

el Periódico

Nivell Publicitari

ARCOIRIS

BTM

VENDA D'ENTRADES
BAIRTS.CAT

Horari taquilles. De dimecres a divendres de 17 a 20 hores
i 2 hores abans de cada espectacle. T. 93 324 84 92

Música

TOP 3 CLÀSSICA

Recitals, concerts, òpera... El millor de la setmana per *Pere Andreu Jariod*

ANDREW ECCLES

↑ Philharmonia Orchestra

L'orquestra anglesa torna a Barcelona per actuar al Palau, dirigida pel finlandès Esa-Pekka Salonen, director principal i assessor artístic de la formació. Un programa d'una obra, la *Novena Simfonia* de Mahler.

→ Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. Di. 7, 20 h. 35-175 €.

ASSUMPTA BURQUES

↑ OBC

Kazushi Ono dirigeix un programa que inclou el ballet *El mandarí meravellós*, de Bartók, el *Concert per a piano i orquestra núm. 1* de Brahms (amb Stefan Vladar com a solista) i *Lexicon III*, d'Ivan Fedele.

→ L'Auditori. M: Marina Dj. 3 i dv. 4, 20 h; ds. 5, 19 h. 12-59 €.

↑ El Primer Palau

Un any més, el Palau de la Música organitza el seu cicle de concerts -i concurs- dedicat als joves talents del país. Les primeres propostes són a càrrec del baríton Ferran Albrich i del pianista Jon Urdapilleta.

→ Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. Dj. 3, 18 h. 12 €.

Més simfonies i àries a timeout.cat/classica

CATERINA BARRAU

L'òpera del futur

El Gran Teatre del Liceu enceta una nova temporada amb *Turandot*, el clàssic de Puccini, en una versió amb implicacions feministes i tecnologia punta

L'ÒPERA, TAL COM la va definir Richard Wagner, era l'obra d'art total, on es poden integrar tots els anhels i les expressions de l'ésser humà. Per tant, és un contenidor de música, literatura, teatre, dansa, pintura, però també –i això és el que manté l'òpera viva al segle XXI i la transporta al futur– hi inclou realitat virtual, *mappings* de gràfics 3D, robots i totes les tecnologies més avançades. Això és el que proposa Franc Aleu, que s'estrena ara com a director d'escena, amb la seva versió futurista de *Turandot*, el clàssic de Puccini ambientat a l'antiga Xina sobre una dona (aparentment) incapaç d'estimar.

Un gir feminista vers al #MeToo

Aleu planteja un marc argumental interessant: en la versió clàssica, Turandot és una dona freda i sense ànima que executa els seus pretendents. En la proposta que veurem al Liceu, però, és una víctima de la societat:

no coneix l'amor perquè el sistema –regit per forces patriarcales i per una mena d'al·lucinació virtual tipus Matrix– l'aparta d'una realitat on la veritat és que els homes, com Calaf, el protagonista masculí, l'assetgen. D'aquesta manera, Aleu actualitza els fonaments ètics de l'obra per simbolitzar el triomf de l'amor en un nou món on han caigut les antigues estructures de dominació sobre la dona.

Robots i cascos de realitat virtual

A més, la producció ens enlluernarà amb un desplegament tecnològic bastant car de veure als teatres d'òpera. L'equip de Franc Aleu ha dissenyat gràfics 3D que s'integren amb els decorats i també uns robots col·laboradors –o *cobots*– que interactuen amb els cantants i mouen objectes, cosa que complementa una producció que vol ser atractiva per a públics joves, sucosa per als veterans, i que cerqui obrir camins de futur per al gènere. Si busquem l'obra d'art total, no hi ha res més total que això.

DE QUÈ VA...

Una versió supertecnològica d'un clàssic de l'òpera.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè és una nova producció mundial i, a més, l'inici d'una nova temporada molt especial.

→ Gran Teatre del Liceu.
M: Liceu. Del 7 al 25
d'octubre.
liceubarcelona.cat

Art

Coordina Eugènia Sendra
timeout.cat/art

'Surrender'
(2001), de
Bill Viola

'Étude pour la grande femme assise' (1920), de Frank Horvat

Octubre vol dir art

Noves exposicions, festival
a les galeries i altres cites
artístiques. Per Eugènia Sendra

Viola i Posenenske

Bill Viola és un dels noms més esperats de la tardor artística i les seves instal·lacions de vídeo, com grans alenades d'espiritualitat i humanisme, s'exhibiran a la Pedrera (dv. 4). A més de la retrospectiva, es podran veure 'violas' per tot el territori: a Planta, l'espai de la Fundació Sorigué a Balaguer; al Bòlit de Girona; al Museu Episcopal de Vic, i al de

Montserrat. El Macba reivindicarà l'obra de Charlotte Posenenske (18 d'octubre), a cavall del minimalisme i l'art participatiu, mostrant-ne projectes en paper i també les seves escultures modulars.

Dues o més mirades

Com un músic que llegeix una partitura, Horvat interpreta l'escultura de Maillol. De la seva trobada en va sorgir un llibre fotogràfic –els retrats eren fruit de la convivència del fotògraf amb les terracotes de l'artista– i ara ha pres forma d'exposició inèdita a l'Espai Volart. La nova proposta de la Fundació Miró (26 d'octubre) aglutinarà diferents artistes que han explorat el so: a *Art sonor?* trobareu l'escultura de John Baldessari, els dibuixos de John Cage i una peça sonora de Louise Lawler, entre d'altres. Una tercera mostra, que arriba a Foto Colectania després de ser a les Recontres d'Arles (17 d'octubre), ofereix una mirada a la Movida a través de l'objectiu d'Alberto García-Alix, Ouka Leele, Pablo Pérez-Mínguez i Miguel Trillo.

A les galeries

La Mayoral està d'aniversari –30 anys– i ho celebra amb una nova investigació que ressuscita el pavelló espanyol de la Biennal de Venècia del 58, moment clau de l'art de postguerra a Espanya. S'han reunit deu de les obres exposades llavors, de Millares, Rivera, Saura i Canogar i els joves i llorejats Tàpies i Chillida. Una altra xifra simbòlica, que correspon als dies des que va obrir portes el 2003, dona títol a l'exposició amb què la galeria ADN estrena localització: *5994 is just a number* reunirà els diferents artistes de l'espai. La mostra obrirà coincidint amb el cap de setmana del Gallery Weekend (del 10 al 13 d'octubre), tret de sortida a la temporada de galeries. Recomanem fitxar al programa

Composicions, que enguany pren l'espai públic com a escenari de diferents intervencions artístiques. ■

Però no tot són exposicions...
timeout.cat/activitats-artistiques

Feminismes!

EXPO DE LA SETMANA

© THE ESTATE ANA MENDIETA / THE VERBUND COLLECTION, VIENNA

DE QUÈ VA...

És un prolífic diàleg entre el feminisme d'avantguarda i l'actual.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per veure en directe algunes obres de referència del feminisme dels 70.

→ CCCB, M: Universitat.
Fins al 6 de gener. 6 €.

AMB LA RESSACA de les mobilitzacions massives del 8M, el CCCB posa el focus en les diferents expressions feministes en l'art. Sota l'etiqueta *Feminismes!* es presenten dues exposicions interconnectades: *L'avantguarda feminista dels anys 70. Obres de la Verbund Collection* i *Coreografies del gènere*; una extensa proposta que mostra els vincles i desacords entre el feminisme d'avantguarda i l'actual.

La primera és una gran retrospectiva entorn de l'eclosió feminista que aplega 200 obres d'una seixantena de creadores. Artistes que, a través de la foto, el vídeo i la performance, i utilitzant el seu cos amb altes dosis de paròdia i provocació, van reescriure el cànon de la història de l'art. Una multiplicitat de veus –Ana Mendieta, Francesca Woodman, Valie Export, Martha Rosler i Esther Ferrer, entre d'altres– que s'enfrontaren a les mateixes problemàtiques oferint una nova representació de la dona.

Feminismes! fa un salt de mig segle fins a arribar als nostres dies. El feminisme s'ha diversificat i apunta cap a múltiples direccions: es qüestiona a si mateix, s'escriu en plural i s'alia amb altres lluites socials. Les artistes que formen part de *Coreografies...* –Lúa Coderch, Maria Llopis, Núria Güell i Mireia Sallarés, per citar-ne algunes– són una nova generació que té interioritzat allò que ja van explorar les pioneres: "El que és personal és polític", però van més enllà i denuncien el racisme, la transfòbia, l'especisme, l'homofòbia... I és que la revolució serà feminista o no serà! ■ Aina Mercader

JOAQUIM CAPDEVILA

JOIES 1959-2019

Exposició temporal
28.09.19-17.11.19

#CapdevilaJoies

Museu del Disseny

Pl. de les Glòries, 37-38. 08018 Barcelona

Horari: De dimarts a diumenge
de 10 a 20 h

Museu del Disseny
de Barcelona

Ajuntament de
Barcelona

Menjar

JUAN GIMÉNEZ

Nobu amb vistes

Ja tenim aquí el restaurant
japonès favorit de Robert De
Niro. Per Ricard Martín

A BARCELONA NO falten grans restaurants de sushi i cuina japonesa. Però s'incorpora al cens una entitat d'impacte: el Nobu Barcelona, a la planta 23 de l'hotel homònim. Sí, un dels socis és Robert De Niro. Però el gran al·licient per visitar-lo és que ens porta la cuina d'una megaestrella: Nobu Matsuhisa (cinèfils, era el milionari ludòpata a *Casino*).

Matsuhisa és, amb Gastón Acurio, un personatge bàsic per entendre l'encreuament de camins *gastro* entre el Perú i el Japó. I que, no cal dir-ho, és creador d'una sèrie de plats icònics que ja es poden menjar a Barcelona. El xef francès Hervé Courtot dirigeix la cuina i interpreta les indicacions de Matsuhisa, que, tot sigui dit, deixa màniga ampla. "Quan visita els seus restaurants sempre entra a la cuina i treballa amb tu. I si li agrada el que fas, ho incorpora a la carta. Li interessa el que dius, és per això que té 50 restaurants arreu del món", reflexiona Courtot. La carta -dividida en fred i calent, i després en clàssics i plats actuals, a banda d'un apartat de sushi brutal- ens porta plats de proporcions llegendàries i que s'han homenatjat fins a l'esgotament com el bacallà

negre amb miso i l'amanida d'espinacs *baby* i llagosta, amb oli de tòfona i miso sec. "No som aquí per ensenyar els barcelonins a menjar sushi, això ja va passar fa temps", diu Courtot, "només volem fer la nostra feina el millor que sabem i establir l'estàndard del

Nobu a Barcelona", valora. El millor és fer un *omakase* -posar-se en mans del xef, en japonès- i per 80 euros recórrer tota la carta.

El punt i a part el posen la vista del restaurant, una panoràmica de la ciutat des del pis 23. Tant espantant com didàctica. Més que enfrontar-se al vertigen, els teus ulls esbatanats recorreran un mapa en 3D amb les fites de Barcelona estil maqueta. Gràcies

al Nobu, he après a situar-me a Montjuïc. Us desencanaixarà la mandíbula. ■

DE QUÈ VA...
Alta cuina
japoperuana.

**PER QUÈ HI HEU
D'ANAR...**
Per conèixer un
dels xefs més
influentes dels
darrers 40 anys.

→ Nobu Barcelona.
Av. de Roma, 2-4.
M: Tarragona. T. 93 493
60 26. 80-100 €.

RESTAURANT DE LA SETMANA

La Llama

→ Besalú, 44. M: Camp de l'Arpa. T. 93 435 38 44. 20-25 €.

FOTOS: IRENE FERNÁNDEZ

DE QUÈ VA...

De plats *panibèrics* de tota la vida en un ambient molt familiar.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per marcar-vos un homenatge camí sense que pateixi la butxaca.

HI HA RESTAURANTS que no inviten a xopets. N'hi ha que n'inviten a un i n'hi ha, com és el cas, que directament et deixen l'ampolla damunt la taula el primer cop que hi vas. I això diu molt. En Pedro i la Nieves, els amos, són generosos en quantitat, qualitat però, sobretot, en caliu humà; que més que ser caliu és tota una flama. L'especialitat d'aquest familiar establiment obert fa divuit anys és la vedella de la comarca d'Aliste (Zamora). Un dels plats estrella és la mitjana a la pedra, que potser no és tan famosa com la d'Àvila però que és igual de suculent. L'exquisit foie d'ànec *mi-cuit* casolà fet amb trufa i armanac de poma tampoc es queda enrere. La Llama és això: una casa de menjars de barri regentada per un lleonès i una zamorana, amb un abundant menú de migdia d'11 euros i una carta de plats *panibèrics* que van del remenat de *morcilla* fins als cargols a la llauna passant pel pop a la gallega. Per als qui només volen picar, les seves braves d'allioli i romesco convencen i les croquetes enamoren. De vins, les omnipresents DO Rioja, Ribera del Duero i Penedès, i les menys presents Bierzo i Monterrei. El boca-orella ha traspassat les fronteres d'El Camp de l'Arpa i ha arribat fins a les comarques barcelonines: els caps de setmana cal reservar. ■ Mireia Font

SON
Estrella Galicia

10
años

A qué suena tu cerveza?

**Suena a
otra historia**

**Tropical Fuck
Storm,
SON Estrella
Galicia
Posidonia...**

**Sala Upload,
Barcelona**

Tropical Fuck Storm · 19 de noviembre
The Detroit Cobras + Deadyard
20 de noviembre

**SON Estrella
Galicia Posidonia**

11, 12 y 13 de octubre
Isla de Formentera

Xacobeo 2021

Estrella Galicia @ recomienda un consumo responsable

Beure

Coordina Ricard Martín
timeout.cat/bars

BAR DE LA SETMANA

Rabipelao

→ Torrent d'en Vidalet, 22. M: Joanic.
T. 93 182 50 35. Obre a les 19 h.

ANAR A PRENDRE una beguda a Gràcia és assumir que acabaràs tancat dins d'un local diminut, atapeït de persones i on hauràs de sortir al carrer a fumar. Tampoc és que el Rabipelao sigui un bar gaire gran, però té una sort amb nom de terrassa: un atribut molt preuat en aquesta zona.

Si t'agraden les *arepas* i els còctels exòtics fets amb fruites de debò i no les combinacions endolcides amb xarops, has de visitar el Rabipelao. Les taules de la sala interior són a prou

DE QUÈ VA...

Un bar amb copes exòtiques, terrassa sol·licitada i una carta ben apanyada.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè els còctels són boníssims i tenen unes *arepas* veganes delicioses.

distància dels bevedors veïns. Tant, que fins i tot afavoreixen les retrobades amb vells amics, amb els quals les converses derivaran de parlar de les banalitats recents de la feina a explicar-se les últimes trobades sexuals. A la terrassa es respira un fals aire fresc gràcies a les palmeres, les taules de jardí i el sostre de palla. A dins, en canvi, la llum tènue, les parets barroques de vellut amb acabats daurats i els

miralls que recobreixen l'espai, t'obren pas a viure una nit plena d'intimitats.

En una de les taules hi ha un grup d'amics tan entretinguts xerrant que han oblidat que venien a tastar la cuina veneçolana, i només celebren haver trobat un espai on poder obrir-se tant com als 16 anys, asseguts en un banc amb pipes. ■ *Júlia Gamissans*

BRINDIS PER A DOS

Dos Billares

ARCHIE MACIAS REGNA a la barra del Dos Billares (Elisabets, 11), l'elegantíssima cocteleria d'esperit clàssic de l'Hotel Casa Camper.

Quin és el vostre fort?

No em considero ni *bartender* ni cocteler. Quina cocteleria faig? No té definició, només intento que la gent s'ho passi bé l'estona que és aquí. Treballo amb molt bon producte i faig les coses amb molt d'amor. No tinc escola de *bartender* ni de *mixologia*, vaig aprendre l'ofici sobre la marxa i amb molts bons mestres.

El bartender: mixòleg o psicòleg?

Psicòleg no. Un psicòleg val una pasta! En tot cas passa una cosa curiosa; sempre que hi ha un intercanvi entre client i jo, he d'explicar la meua història, perquè soc un personatge curiós.

Així doncs deus haver vist de tot... Alguna anècdota explicable?

Ara m'agafes a contrapeu, però tinc anècdotes per omplir un llibre! I de fet en vaig fer un amb el Javierrojo i el Ramon Úbeda, *Grandes cócteles del mundo*, ple de fets poc coneguts relacionats amb cada trago. ■

Compra-la a timeout.cat/box. La pots recollir a **Pangea The Travel Store** (rambla Catalunya, 23).

BARRA LLIURE

Cervesa del nord

De França en amunt, és Oktoberfest tot l'any. Aquí la saben *lager!*

MARIA DIAS

Ølgod

→ Hospital, 74. M: Catalunya. T. 93 443 90 82.

QUÈ ÉS AIXÒ... Un petit monstre amistós al cor del Raval que exhibeix la barbaritat de 30 barrils punxats als tiradors.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR... Són molt actius: hi trobareu sovint exposicions d'art i presentacions de cerveseries convidades.

MARIA DIAS

Olofson

→ Londres, 54. M: Hospital Clínic. T. 93 494 35 16.

QUÈ ÉS AIXÒ... Un bar restaurant on un xef suec ha dispostat una oferta de dotze tiradors i unes 40 ampolles de cervesa artesana.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR... Perquè l'Olof Johansson porta el maridatge amb la birra un pas més enllà, amb sublims fumats.

Kaelderkind

→ Cardenal Casañas, 7. M: Liceu. T. 93 277 96 71.

QUÈ ÉS AIXÒ... Un petit prodigi danès que ofereix disset tiradors de birra artesana d'importació i també nacional.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR... Van ser pioners en la implantació dels còctels de cervesa, i la carta de tapes no està gens malament.

Contingut Patrocinat

El festival de l'alvocat!

Dissabte arriba a l'espai Bornay de Sants la primera edició de l'AvocadOh! Fest

AMANTS DEL GUSTÓS, saludable i meravellós alvocat, per fi ens podem reunir per retre un homenatge com cal a aquest aliment que queda bé en qualsevol plat! Aquest dissabte, l'històric espai Bornay del barri de Sants, s'obre per acollir l'AvocadOh! Fest, una festa gastronòmica on diversos *hotspots* gastronòmics de tot Barcelona elaboraran dues receptes amb l'alvocat com a ingredient principal. L'entrada és gratuïta i els plats que s'hi elaboraran es podran pagar amb Avocoins, la moneda creada específicament per a la cita.

Paradís 'foodie'!

Els establiments que hi participen no són locals qualsevol: són emblemàtics! Hi trobareu la fusió nipobrasilerad'Ikibana; la cuina creativa de La Mundana; la cuina mediterrània de Jordi Esteve a Nectari; les tapes que caracteritzen l'Ocaña de la

plaça Reial; les *burgers* d'autor de Santa Burg; la combinació colombiana, mexicana i mediterrània de Spoonik; l'alternativa veneciana dels germans Colombo al Xemei; les sofisticades propostes d'Ambrosia Catering; la cuina peruana de Gastón Acurio a Yakumanka i els sorprenents gelats alternatius de Loco Polo. Assaboriu-los tots!

DE QUÈ VA...

Un festival que vol donar a conèixer els alvocats de màxima qualitat d'Exòtica Premium.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè els restaurants que hi participen són de primer nivell.

→ Melcior de Palau, 32-36. M: Plaça del Centre. Ds. 5 de 12 a 23 h. avocadohfest.es

Tendències

Més disseny
timeout.cat/tendencies

Rellegir un mite

Arquitectes, dissenyadors i fotògrafs pensen la Bauhaus 100 anys després. Per Eugènia Sendra

QUÈ QUEDA DE la Bauhaus, escola nascuda el 1919 que en catorze anys de vida va itinerar per les ciutats de Weimar, Berlín i Dessau (després vindria la diàspora) sota la batuta de Gropius, Meyer i Van der Rohe? En queden objectes i activacions com la que té pendent l'arquitecta Laura Martínez de Guereñu per al Pavelló Mies, projecte guanyador de la beca Lilly Reich de la Fundació Mies: es tracta d'omplir el pavelló d'estructures i peces com les que va presentar la Bauhaus a l'Exposició Universal de Barcelona. "Alemanya tenia

16.000 metres quadrats d'exposició repartits per diferents pavellons; el 1929, coincidint amb els deu anys de l'escola, van enviar la producció de la seva marca: tèxtil, art industrials, gràfiques... Lilly Reich es va encarregar d'aquesta part del projecte, que és impossible de dissociar del Pavelló de Mies", apunta Martínez. Alhora proposa formular noves preguntes i estirar fils, com els que connecten la història de la cultura espanyola amb l'escola alemanya; això s'abordarà al congrés *Bauhaus In and Out* –el 10 i 11 d'octubre a Madrid–, on entre d'altres participaran Addenda Architects, despatx amb seu a Barcelona que ha firmat el flamant museu de la Bauhaus a Dessau.

També suscita interès l'esquema educatiu de l'escola que col·locava l'arquitectura al centre, com a síntesi de les arts, sense menystenir els processos tècnics i les disciplines artístiques. "Van apareixent escoles de disseny, però cap amb la interdisciplinarietat de la Bauhaus; falta

"Hem heretat el valor de l'artesania i la cultura, i l'ànim de trencar les barreres"

poder tocar coses, experimentar, prototipar", apunta Oriol Armengou, de l'estudi Toormix. Laura Meseguer, dissenyadora gràfica, afegeix que n'hem heretat "la manera d'entendre el disseny, el valor de l'artesania i la cultura, i l'ànim de trencar les barreres".

La fotògrafa Ainhoa Valle es reconeix en les teories de Kandinski, el *Ballet triàdic* d'Oskar Schlemmer i la fotografia de Florence Henry i Gertrude Arndt, però sobretot destaca el

moment polític en què va néixer la Bauhaus, la noció de "l'art com a espai de llibertat i espiritualitat tan necessari en l'actualitat", i el paper de la dona llavors i ara: "Encara costa trobar professores dones a les aules de fotografia". Queda espai per recórrer i títols per perseguir gaudint del mite: reedicions com *El ABC de la Bauhaus* (Gustavo Gili) i el catàleg *Staatliches Bauhaus in Weimar 1919–1923*

(Lars Müller Publishers) i nous títols com *Bauhaus Gals* (Taschen) i *Bauhaus Bodies* (Bloomsbury Visual Arts). ■

El teu estil

Per Laia Beltran

1

ASIMETRIES

Camper

Tot i tenir la mateixa forma, aquestes sabates bessones aposten per l'asimetria cromàtica, una picada d'ull al corpus de l'abstracció geomètrica.

→ Casual Twins. 130 €. camper.com

2

MINIMALISME

Benetton

Aquest voluminós anorac de plomes no pot resumir millor l'essència més pura de la Bauhaus: els tres colors primaris en harmonia sobre un llenç blanc. Que arribi l'hivern ja!

→ 179 €. benetton.com

3

LÍNIES RECTES

Swatch

New York City, 3 és el quadre de Mondrian que inspira el disseny d'aquest rellotge, un homenatge al genial pintor holandès i el seu inconfusible estil.

→ The Red Shiny Line. 82 €. swatch.com

4

ABSTRACCIÓ

Matters Matters

L'original set d'arracades banyades en or recorden la paleta bàsica d'un pintor abstracte. Es venen en grups de sis i, com a bona artista, has de combinar-les.

→ Arracades Etto. 91 €. mattersmattersgallery.com

EL CALAIX DEL SASTRE

Passeu, compreu

→ passeu-passeu.com

La tria d'antiguitats modernes de Passeu Passeu és temptadora. D'entre els llums, destaca la Lamparaprima reeditada per Pete Sans i [Brots], essencial i lleugera com l'original (135 euros).

Vestir l'entrepà

→ rolleat.com

Fa anys que Roll Eat crea fundes reutilitzables i divertides per transportar aliments. Després del clàssic Boc'n'Roll proposen l'Snack'n'Go, butxaca quadrada per als entrepans idem (10,50 euros).

El món fàcil

→ @estudiomaravilla

I si la geopolítica fos tan fàcil com armar el mapamundi d'Estudio Maravilla? La serigrafia daurada es converteix en un dodecaedre que funciona com a objecte decoratiu, i també pedagògic i lúdic (28,57 euros).

Festa del color

→ @thecolorcommunity

The Color Community presenta les tendències cromàtiques per a la primavera estiu 2021. Ho heu llegit bé; la cita amb els gurús del color és dimarts 8 a la Fàbrica Damm (entrada gratis amb registre).

Escapades

Perquè els barcelonins necessiten de tant en tant agafar aire
lluny de la millor ciutat del món

Amb:

Retratats a les línies d'FGC

El periodista i fotògraf Enric Lucena exposa una quarantena d'imatges fetes durant el rodatge de 'Pròxima estació'

SI AQUEST ESTIU va seguir les aventures del programa de TV3 *Pròxima estació*, sabreu que el presentador, l'Enric Lucena, no es limitava a entrevistar usuaris i treballadors de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC), sinó que a molts també els retratava. Aquella feina ha donat com a resultat l'exposició que aquests dies, i fins a finals d'octubre, es pot visitar a l'Espai Provença d'FGC (estació de Provença), amb una selecció de quaranta imatges.

Estan posades en diversos plafons, com el titulat *La nit via*, que mostra els treballadors que feinegen quan els trens dormen, i *Invisibles*, on els protagonistes són professionals d'FGC que fan tasques desconegudes per a la majoria, però imprescindibles

COM ARRIBAR-HI...

Tots els trens de la línia Barcelona-Vallès d'FGC paren a l'estació de Provença, on hi ha l'exposició que us proposem visitar.

ON MENJAREM...

A l'Igueldo, un restaurant que brilla pels plats a la brasa i que presenta una cuina clàssica amb tocs de modernitat i fort accent basc.

→ fgc40.cat

perquè tot rutlli. Al plafó *Únics*, Lucena hi recull els retrats d'algunes persones que li van explicar històries singulars que els havien ocorregut a Ferrocarrils, mentre que a *Vips* hi ha situat aquells rostres més populars que van sortir al programa i que viatgen o viatjaven amb FGC, com és el cas del periodista Antoni Bassas, l'actor Ramon Madaula, i els components de la formació musical Quartet Mèlt.

"Aquests són els retrats d'un viatge sorprenent i imprevisible perquè, de fet, no se sap mai qui

s'espera a la pròxima estació", escriu Lucena en el text de presentació. És oberta de 9 a 13.30 h i de 15.30 a 19 h. Tant el programa de TV3 –que podeu recuperar al servei a la carta– com l'exposició de l'Espai Provença s'emmarquen dins els actes del 40è aniversari d'FGC que han tingut lloc al llarg d'aquest 2019. I és que el 5 de setembre del 1979 naixia la companyia pública Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, i el govern autonòmic assumia en aquell moment la gestió de les xarxes de via estreta del país. ■ **Xavi Amat**

DEGUSTEU EL MILLOR DE BARCELONA, AMB VISTES
A LA CASA MILÀ I A LA SAGRADA FAMÍLIA.

THE ROOFTOP AT SIR VICTOR HOTEL
CARRER DE ROSSELLÓ 265
THEROOFTOP.COM | SIRHOTELS.COM

TheProject

TOMATITO JOSÉ MERCÉ

De verdad

29 de novembre
Palau de la Música

24/10 **Rafel Riqueni**
Conservatori del Liceu

30/10 **Las Migas**
L'Auditori 2

14/12 **Farrucos y Fernández**
Teatre Tívoli

18/12 **Dúo del Mar**
Conservatori del Liceu

20/12 **Estrella Morente**
Palau de la Música

Voll-Damm
BARCELONA
JAZZ
FESTIVAL
2019

de
cajón!
FESTIVAL FLAMENCO
DE BARCELONA

Entrades a timeout.cat

Time Out
BARCELONA